



Η ΜΕΤΩΠΟ

ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΚΑΙ ΔΕΣΦΟΛΟΓΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1989

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

ΤΕΥΧΟΣ 1

ΔΡΧ. 200

1971

1976

1953

1897

1922

1956

1974

1989

Η ΝΤΡΟΠΗ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

*Και Να!
Και Να!
Την ώρα τούτη αρχίζει
και πολεμά να ξαπλωθεί σαν νύχτα
που την έχει ξαπολυτή μια κόλαση
και πρωτοξεμυτίζει στα Αρμενικά Ακροσύνωρα
του Ν. Παπάκη Κληρονόμος
ύστερ απ'το Σαρακινό
Νάτορ Κατάρ ο Τούρκος*

*Μεγάλος είναι εκείνος που
δίνει μια κατεύθυνση*
Φ. ΝΙΤΣΕ

ΜΕΤΩΠΟ

**ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΚΑΙ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ
ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ
ΠΑΤΗΣΙΩΝ 21 ΑΘΗΝΑ
Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΘΕΟΧΑΡΗΣ**

Έλληνα Πολίτη.

Κάθε μέρα όλο και περισσότερο, βρίσκεσαι μπροστά στην αναμφισβήτητη πραγματικότητα της κρίσης που διέρχεται ο τόπος μας. Η Ελλάδα του σήμερα, είναι η χώρα της φαιλότητας, της αναξιοπρέπειας, της χρεωκοπίας, της παρακμής. Η χώρα, που αντιμετωπίζει μια συνολική Εθνική κρίση στο κορύφωμά της.

Ένα ολόκληρο πολιτικό σύστημα με κρατικούς και άλλους μηχανισμούς, κυριαρχεί και επιβάλλει την πορεία της χώρας αλλά και καθορίζει την ποιότητα και τον τρόπο ζωής σου.

Οι αξίες και το ιδεολογικό περιεχόμενο του συστήματος παραμένουν αναλλοίωτα, ανεξάρτητα από την όποια εναλλαγή στη διαχείριση της εξουσίας από τα ισχυρά κόμματα. Η Ν.Δ. το ΠΑΣΟΚ αλλά και κάθε φορέας λιγότερο μαζικός, που συναινεί με το σύστημα, συγκροτούν ένα σώμα επίδοξων διαχειριστών. Η συμμετοχή σου είναι εκμηδενισμένη και η στάση σου προϊόν αναγκαστικών επιλογών.

Η καταστρατήγηση των εθνικών δικαίων, η κατάλυση της προσωπικότητας του πολίτη με τον ΕΚΑΜ, η συνεχής συρρίκνωση του λαϊκού εισοδήματος, η υποβάθμιση και ο εξανδραποδισμός της παιδείας, η κατάλυση κάθε έννοιας δικαίου και εντιμότητας στη δημόσια διοίκηση είναι πολιτικές επιλογές των φιλελευθέρων και των σοσιαλιστών και μόνο στο δικό τους κράτος βρίσκουν έκφραση.

Απέναντι στους οργανωμένους και τυπικούς μηχανισμούς που διαμορφώνουν το πλαίσιο πολιτικής συμπεριφοράς πρέπει να αντιταχθεί η πολιτική βούληση.

Οι κομματικοί φορείς της παρακμής συγκροτούνται και μαζικοποιούνται με ιδιοτελή κίνητρα και χαρακτηρίζονται από τη διαφθορά.

Η οργανική συμμετοχή σου μέσα από το ΕΘΝΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ, φορέα ανανεωτικό και πρωτοπόρο, παρέχει τη δυνατότητα της πάλης ενάντια στο απρόσωπο και κίβδηλο σύστημα της αστικής δημοκρατίας.

ΕΛΛΗΝΑ ΠΟΛΙΤΗ

- ΑΠΕΓΚΛΩΒΙΣΟΥ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΠΟΜΟΝΩΜΕΝΟ ΡΟΛΟ ΤΟΥ «ΠΟΛΙΤΗ ΕΚΛΟΓΕΑ»
- ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΟΥ ΤΑ ΕΘΝΙΚΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΣΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ
- ΑΠΟΡΡΙΨΕ ΤΙΣ «ΔΟΣΜΕΝΕΣ ΛΥΣΕΙΣ»
- ΔΩΣΕ ΕΣΥ ΤΗ ΛΥΣΗ ΣΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΑΔΙΕΞΟΔΟ

Αγωνισου μαζί μας


ΕΘΝΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ



Η ΝΤΡΟΠΗ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Δεν είναι ο σκοπός αυτού του άρθρου να κάνει αναψηλάφηση των γεγονότων και να επαναλάβει για άλλη μια φορά αυτά που ήδη έχουν χλιοειπωθεί από πολλούς και διαφόρους.

Στην πραγματικότητα λίγοι επιχειρήσαν να πλησιάσουν την ουσία του θέματος κι ακόμα λιγότεροι κατάφεραν να το αγγίξουν

Η θέση μας ήταν πάντοτε μακριά απ' τα ευχολόγια και τις βαρύγδουπες δηλώσεις που προκαλούν εντυπώσεις χωρίς ίχνος ουσίας. Το ενδιαφέρον μας επικεντρώνεται στα συμπεράσματα που απορρέουν από την αντιμετώπιση όλων αυτών των ζητημάτων.

Το καλοκαίρι του 1974 εκτυλίσσονται τα επεκτατικά σχέδια των Τούρκων για την Κύπρο με τις μορφές ΑΤΤΙΛΑΣ 1 και ΑΤΤΙΛΑΣ 2, αφού βρίσκουν τις ωριμότερες συνθήκες για να υλοποιηθούν. Και το βασικότερο, βρίσκουν θερμότετους συμπαρασάτες και κύριους εκφραστές, τον πολιτικό κόσμο και την στρατιωτική ηγεσία της Χώρας.

Εναν πολιτικό κόσμο που στην προσπάθειά του να επανακτήσει την χαμένη πολυθρόνα της εξουσίας, θα ξεπούλαγε τα πάντα. Και μια Στρατιωτική ηγεσία που

είχε καταθέσει τα όπλα στην Τράπεζα Εθνικής Προδοσίας των πολιτικάντιδων.

Κι ενώ στην Κύπρο ο Ελληνισμός βιώνει και πάλι την προσφυγιά και το λεπίδι του Μογγόλου πέφτει αλύπητο σε πόλεις και χωριά, στην Ελλάδα η Δημοκρατία γιορτάζει την επιστροφή της...

Τα μπαλκόνια της πλατείας Συντάγματος φωτίζονται και πάλι για να ξαναεμφανισθούν οι μοιραίες εκείνες φυσιογνωμίες με τις εβραιοκατευθυνόμενες πολιτικές τους επιλογές που εκτός των άλλων θα αναλάβουν να δώσουν λύση... στο Κυπριακό, που το βρίσκουν κι αυτοί - προσέξτε - Εθνική Συμφορά.



Από το βίντεο του BBC αναγνωρίστηκαν από τους δικούς τους ο Λευτέρης Αβραάμ και ο Γιώργος Μουσιάκας. Στη μικρή φωτογραφία, ο Λευτέρης Αβραάμ.

Οι διάφορες επιτροπές που θα συσταθούν, θα είναι επιφορτισμένες με το βαρύτατο έργο της συγκαλύψεως των ενόχων της Κυπριακής Τραγωδίας και την προσπάθεια ευρέσεως εξηλαστήριων θυμάτων.

Κάποιοι που έφταιξαν σ' ένα βαθμό θα τιμωρηθούν. Το ερώτημα εδώ είναι από ποιούς; Οι άλλοι οι πραγματικοί υπεύθυνοι, οι προδότες κυκλοφορούν ακόμα ελεύθεροι ανάμεσά μας.

Οι διαβουλεύσεις και τα πέρα δόθε, θα τραβήξουν σε βάθος

χρόνου τόσο, όσο θα χρειαστεί για να κουράσει το θέμα και να προκαλεί σε κάθε αναφορά του την αποστασιοποίηση και την αδιαφορία της κοινής γνώμης. Μόλις κι αυτό συντελεστεσθεί όλα είναι έτοιμα για να προχωρήσουν τα σχέδια των Τούρκων στην επόμενη φάση.

Τα τουρκικά στρατεύματα Κατοχής όλον αυτό τον καιρό εμπδώνουν την εικόνα της επικράτησης και δημιουργούν καθεστώς.

Κάτι που επίμονα και μόνιμα επιδιώκει η Τουρκία δηλώνοντας ανοικτά και με κάθε τρόπο την πρόθεσή της να επεκταθεί σε βάρος της πατρίδας μας. Και ας

μην ξεχνάμε την Κυνική δήλωση του Τούρκου Υπουργού Εξωτερικών ΕΡΚΙΝ, τον Ιανουάριο του 1964 κατά την πενταμερή διάσκεψη του Λονδίνου που έλεγε:

Την ΑΓΚΥΡΑ την ενδιαφέρει η Κύπρος όχι λόγω της Τουρκοκυπριακής Κοινότητας, αλλά ως γεωστρατηγική προέκταση της Τουρκίας (NOT MERELY BECAUSE OF THE EXISTENCE OF A TURKISH COMMUNITY, BUT AS A CONTINUATION OF THE ANATOLIAN PENINSULA).

Η σχεδιοποιημένη εξωτερική πολιτική της Τουρκίας αναπτύσ-

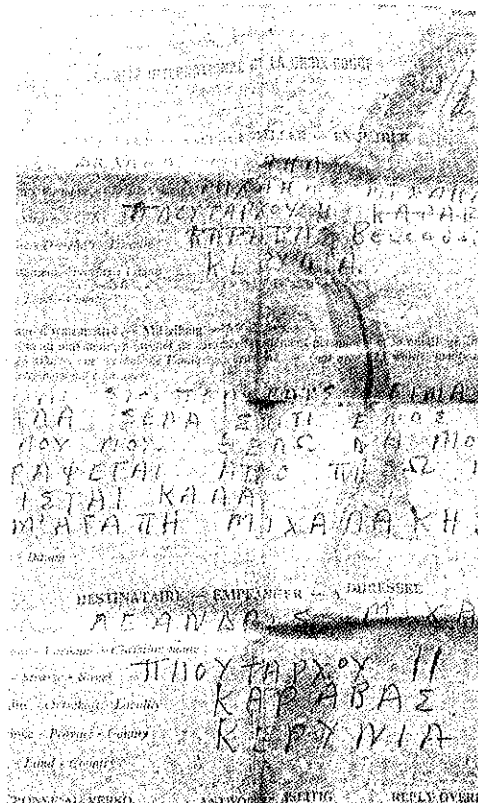


σει συντονισμένη στρατηγική και ο ΝΤΕΚΤΑΣ βγαίνει στην αυτονομία υψώνοντας την Σημαία του

ανεξάρτητου Τουρκοκυπριακού Κράτους. Αυτό το ψευδοκράτος όμως ευτυχεί να βρίσκεται κοντά στην Τουρκία. Το άλλο κομμάτι της Ελληνικής Μεγαλονήσου δυστυχώς όταν χρειάστηκε

την βοήθεια της μητέρας Πατρίδας, βρέθηκε κάτω από την σκέπη αναξίων ανδρών που δήλωναν πως... η Κύπρος είναι μακρυνά...

Ο θεμέλιος λίθος που είχαν θέσει οι Τούρκοι από παλιά φθάνει λοιπόν να υψώνεται σήμερα σαν φρούριο. Το αν είναι από πέτρες ή από άχυρα θα το δούμε στην συνέχεια.



Η σφρυγιλή και παγιά εξωτερική πολιτική της Τουρκίας καταφέρνει να σέρνει την Ελλάδα σε διαπραγματεύσει σχεδόν όποτε θελήσει.

Μια Ελλάδα οπαδό της «άσφυγης στάσης» και του διαλόγου

που με με τον τρόπο αυτό αφήνει την Τουρκία να νομιμοποιείται στην διεθνή Κοινότητα ενώ παράλληλα της παρέχει την δυνατότητα να υποστηρίζει πλέον με λογικοφανή επιχειρήματα ότι υφίσταται πρόβλημα συνόρων.

Ακόμα και σ' εκείνες τις τραγικές μέρες του Ιουλίου του '74 θα δηλώσει ο μόνιμος αντιπρόσωπος μας στον ΟΗΕ Δημήτρης Καραγιάννης εκ μέρους του

Μπίτσιου, την δημόσια αναγνώριση στο Συμβούλιο Ασφαλείας της ευθύνης των Ελλήνων Αξιωματικών της Εθνοφρουράς (δη-

λαδή της χώρας του) και θα κάνει δήλωση εμπράκτου μετανοίας, με προθυμία επανορθώσεως «ανά πάσα στιγμήν» των συνε-

Κάθε επιχείρηση διαλόγου με την Τουρκία είναι ιστορικά καταδικασμένη και αποτελεί πράξη εθνικής μειοδοσίας. Κι αυτό γιατί δεν υπάρχει ουσιαστικό αντικείμενο διαλόγου εφόσον οι ελληνικές θέσεις παραμένουν αναλλοίωτες.



Ο Δημ. Κοντομηνάς της «Interamerican» συζητά με τον Οζάλ στο Νταβός.

πειών (πρακτικό έντυπο S/PU 1786 σελ. 26) Αυτή η δήλωση προκάλεσε τα ειρωνικά σχόλια του Τούρκου αντιπροσώπου ΟΚΑΥ που δήλωσε: «Η Τουρκική

Κυβέρνηση αφού διαπίστωσε την αύξηση σε βαθμό ανυπόφορο της παρουσίας Ελληνικών στρατευμάτων στην Κύπρο, έλα-

βε τα μέτρα που γνωρίζουν όλα τα μέλη του Συμβουλίου και τα οποία οδήγησαν στην αποκατάσταση κάποιου είδους νομιμότητας στην Κύπρο, στην επάνοδο σε κάτι που όλοι μας χαιρετίζουμε τώρα... σαν Δημοκρατία στην Ελλάδα και σε κάτι που εξακολουθούμε να ελπίζουμε ότι μπορεί ν' αποτελέσει την αρχή μιας



οριστικής λύσεως του Κυπριακού προβλήματος».

Με άλλα λόγια ΑΤΤΙΛΑΣ 2, ψευδοκράτος του ΝΤΕΚΤΑΣ και η Ντροπή συνεχίζεται...

Η εξωτερική πολιτική της Ελλάδος μεταβάλλει τις τοποθετήσεις της σύμφωνα με τις θέσεις του εκάστοτε κόμματος που βρίσκεται στην εξουσία. Αυτή η έλλειψη παγίας ενιαίας και αδιαιρέτου γραμμής έχει επιφέρει τα μεγαλύτερα δεινός στην ιστορία του τόπου.

Απέναντι στις παράλογες Τουρκικές διεκδικήσεις, αντί της φυσικής θέσης, που θα ήταν μια ελληνική διεκδίκηση στηριγμένη σε ιστορικά εθνολογικά και γεωστρατηγικά δεδομένα, παρατίθεται η διαλεκτική!

Η κυρία Κατρακάκη, με τη φωτογραφία του γιου της, που είναι ένας από τους αγνοούμενους της κυπριακής τραγωδίας.



Από αυτό το «καρέ» του βίντεο αναγνωρίστηκαν από τους δικούς τους οι εικονιζόμενοι Νικόλαος Αγγελής (αριστερά) και Ανδρέας Χαράλαμπος (δεξιά).

Ούτε και αυτοί οι στοιχειώδεις κανόνες μιας αξιοπρεπούς αμυντικής διπλωματίας δεν τηρούνται.

Εξάλλου σε μια έξαρση ανευθυνότητας και ανικανότητας η

προηγούμενη κυβέρνηση απεμπόλισε έως και τις θέσεις της των τελευταίων χρόνων για τις προϋποθέσεις του διαλόγου.

Έτσι το ψευδοκράτος όλο και περισσότερο εδραιώνεται ο στρατός κατοχής παραμένει, το fir αμφισβητείται έμπρακτα όπως και η υφαλοκρηπίδα και η τουρκική εξωτερική πολιτική προχωρεί ακάθεκτη.

Το ζήτημα όμως δεν σταματά στους εκάστοτε κυβερνητικούς χειρισμούς και αποφάσεις, αλλά

επεκτείνεται σ' ολόκληρο το φάσμα του πολιτικού συστήματος της αστικής δημοκρατίας. Η Νέα Δημοκρατία χαιρέτισε τις πράξεις της τότε κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ και θύμησε την πρωτοπορία της σ' αυτές. Το ΚΚΕ και η ΕΑΡ χαρακτήρισαν θετικές τις συνομιλίες και τις όποιες συμφωνίες. Το ίδιο έπραξαν το ΚΚΕ εσ. η ΔΗΑΝΑ και η ΕΔΑ.

Πέρα από κάποιες επισημάν-

σεις που διατυπώθηκαν προφανώς για να ειπωθεί κάτι, υπήρξε σχεδόν συναντίληψη στην πολιτική κατεύθυνση. Και στη συνέχεια φυσικά από κοινού προετοιμασία για τα γνωστά ΝΤΑΒΟΣ 1 και ΝΤΑΒΟΣ 2 καθώς και για την λαομίσητη επίσκεψη της Ντροπής από τον Οζάλ.

Και βέβαια στην περίπτωση της επίσκεψης οζάλ αγνοήθηκε ο Ελληνικός λαός όπως συνήθως γίνεται.

Ο Έλληνας Πολίτης εγκλωβισμένος από κόμματα, τύπο, μαζικά μέσα και φορείς σε γενικές γραμμές στάθηκε αδρανής. Κι εδώ, είναι το σημαντικό τμήμα

της δικής του ευθύνης. Η αξία της ειρήνης και το όραμα της ομαλής και ειρηνικής συνύπαρξης - Περισσότερο ανέφικτο παρά ποτέ - επιβάλλει όπως φαίνεται και νέο Εθνικό ήθος.

Η αδράνεια και η έλειψη δυναμικής παρουσίας του Ελληνικού λαού δημιουργεί ευνοϊκές συνθήκες για τους νεκροθάφτες του Ελληνισμού.

Στην προσπάθειά τους να επιβάλλουν τις απόψεις τους οι Τούρκοι, χρησιμοποιούν δραστήρια το ισχυρό ξένο σώμα που διαθέτουν στον δικό μας Εθνικό οργανισμό.

Κινητοποιούνται με την καθοδήγηση των θρησκευτικών αρχών και την αρωγή των προξενικών οι Τούρκοι και δημιουργούν επεισόδια στον πιο ευαίσθητο Ελλαδικό χώρο.

Η προδοτική στάση των κομμάτων κι εδώ, είναι χαρακτηριστική αφού για λογαριασμό μικροκομματικών σκοπιμοτήτων δημιουργούν προϋποθέσεις Εθνοκοινοπολιτική έκφραση της Μουσουλμανικής μειονότητας με απρόβλεπτες συνέπειες για το μέλλον του τόπου. Η πρόσφατη εμφάνιση του μουσουλμανικού κόμματος απέδωσε ήδη τους πρώτους πικρούς καρπούς της

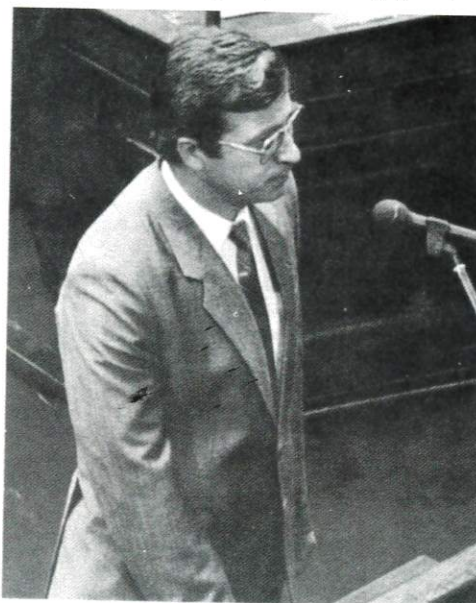
προδοσίας στο πρόσωπο του Σαδίκ. Η στάση της πολιτείας κι εδώ δεν περιέχει κανένα στοιχείο αποτελεσματικότητας και δυναμισμού εμπρός στην εξαπλώση και την απειλητική τους δράση.

Η Πατρίδα μας σταδιακά οδηγείται στη συρρίκνωση και τελικά στην εξαφάνιση. Η πολιτική

μεταβολή κι όχι οι ανούσιες ψευδοκαθάρσεις, είναι πλέον ιστορική επιταγή. Αίτημα των καιρών. Το χρέος της ατομικής αντίστασης αλλά και της οργανωμένης πάλης - της μόνης ενδεδειγμένης - πρέπει να αγγίζει κάθε Έλληνα. Τώρα πριν να είναι πολύ αργά

Η ΝΤΡΟΠΗ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Ο Σαντίκ ορκίζεται στο Κοράνι. Όμως τον όρκο δεν τον διαβάζει ο Μουφτις, αλλά ο προεδρεύων Κρητικός. ▽



*Και Να!
Και Να!
Την ώρα τούτη αρχίζει
και πολεμά να ξαπλωθεί σαν νύχτα
που την έχει ξαπολυτή μια κόλαση
και πρωτοξεμυτίζει στα Αρμενικά Ακροσύνορα
του Πέρση Κληρονόμος
ύστερ' απ' το Σαρακινό
Νάτον Κατάρ ο Τούρκος.*

Κωστής Παλαμάς

Γιώργος Βεργιάννης

ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗ ΕΚΡΗΞΗ ΣΤΟ ΟΡΕΙΝΟ ΚΑΡΑΠΑΓ

Το ιστορικό τμήμα του άρθρου
προέρχεται από το περιοδικό ΙΣΤΟΡΙΑ

Α΄ ΜΕΡΟΣ

Αρταχού και Αρτσάχ το ονόμαζαν οι Αρμένιοι. Η δυναστεία των Αρσακιδών. Ανατολική και δυτική (βυζαντινή) Αρμενία. Αλληπάλληλες επιδρομές και κατακτήσεις. Άραβες, Τουρανοί, Μογγόλοι, Τούρκοι. Αγώνες και σφαγές.

Μια μικροσκοπική (η έκτασή της είναι μόλις 4.400 τετραγωνικά χιλιόμετρα) περιοχή της Σοβιετικής Ενώσεως, το Ορεινό (Ναγκόρνο στα ρωσικά) Καραπάγ, εκτινάχθηκε ξαφνικά από την αφάνεια στη δημοσιότητα και απασχολεί συχνά τις στήλες του διεθνούς τύπου και τα δελτία των ραδιοτηλεοπτικών δικτύων. Ο λόγος που το ενδιαφέρον των πολιτικών αναλυτών συγκεντρώνεται σ' αυτό το μικρό κομμάτι γης είναι οι χαρακτηριζόμενες ως «εθνικιστικές» ταραχές στη γειτονική Σοβιετική Δημοκρατία της Αρμενίας, η οποία διεκδικεί την εντεταγμένη σήμερα στο Σοβιετικό Αζερμπαϊτζάν «Αυτόνομη Περιοχή του Ο-

ρεινού Καραπάγ» και στη Σοβιετική Δημοκρατία του Αζερμπαϊτζάν, όπου η ιδέα της αποσχίσεως του Καραπάγ έχει προκαλέσει βίαιες αντιδράσεις. Κύριο αίτιο της σημερινής κρίσεως είναι η δυσαρμονία μεταξύ της ιστορίας και του πολιτιστικού και εθνολογικού χαρακτήρα της περιοχής από τη μια πλευρά και της σημερινής πραγματικότητας, όπως αυτή διαμορφώθηκε με την ένταξή της στο Σοβιετικό Αζερμπαϊτζάν το καλοκαίρι του 1921. Ας ρίξουμε όμως μια σύντομη ματιά στην ιστορία του Καραπάγ προκειμένου να διαπιστώσουμε αν είναι βάσιμος ή όχι ο παραπάνω



ισχυρισμός.

Από την αυγή της ιστορίας ως την επιβολή του περσικού ζυγού.

Τα πρώτα ίχνη ανθρώπινης παρουσίας στο Καραπάγ ανάγονται στην παλαιολιθική εποχή. Στις αρετές της πρώτης χιλιετίας π.Χ. η περιοχή εντάχθηκε στο πρωτοαρμενικό κράτος της Ουραρτού. Στις σχετικές επιγραφές η περιοχή αναφέρεται ως «Αρταχούν» ή «Ουρτεχέ» όροι από τους οποίους προήλθε η κλασική Αρμενική ονομασία «Αρτσάχ».

Η ονομασία Καραπάγ (Μαύρος Κήπος) δόθηκε στην περιοχή πολύ αργότερα από τους μουσουλμάνους εισβολείς εξαιτίας του μαύρου, γόνιμου εδάφους της. Το Αρτσάχ αποτέλεσε μέρος του πρώτου αρμενικού κράτους υπό τη δυναστεία των Οροντιδών και τον 2ο π.Χ. αιώνα, περίοδο κατά την οποία βασιλεύεε σ' αυτό η τοπική Αρμενική δυναστεία των Αρανσαχίκ, εντάχθηκε στο κράτος της Μεγάλης Αρμενίας. Κατά τον Στράβωνα η περιοχή ήταν πλούσια και διέθετε πολυάριθμους ιππείς σε καιρό πολέμου. Ας σημειωθεί ότι ο αρχαίος Έλληνας συγγραφέας αποκαλεί το Καραπάγ «Ορχιστηνή» όρος που έχει βέβαια άμεση σχέση με τον κλασικό αρμενικό όρο «Αρτσάχ».

Στις αρχές του 4ου αιώνα οι Αρμένιοι του Αρτσάχ ασπάσθηκαν τον Χριστιανισμό μαζί με τον πληθυσμό της υπόλοιπης Αρμενίας. Ο Άγιος Γρηγόριος ο Φωτιστής ίδρυσε την πρώτη χριστιανική εκκλησία του Αρτσάχ στην περιοχή της σημερινής πόλεως Μαρντουνί, ενώ ιδρυτής του πρώτου σχολείου στην ίδια περιοχή υπήρξε σύμφωνα με την παράδοση ο Άγιος Μεσρόπ Μαστότς, εφευρέτης της αρμενικής αλφαβήτου.

Μετά την πτώση της Αρμενικής δυναστείας των Αρσακιδών (Αρσαγκουνί), το 428 μ.Χ.



το Αρτσάχ εντάχθηκε με την υπόλοιπη Ανατολική Αρμενία στο Περσικό κράτος (η Δυτική Αρμενία είχε ενταχθεί στο Βυζάντιο). Οι Αρμένιοι του Αρτσάχ είχαν ουσιαστική συμμετοχή στον αγώνα που διεξήγαγε ο Αρμενικός λαός υπό τον στρατηγό Βαρτάν Μαμικονιάν κατά των Περσών, οι οποίοι ήθελαν να τους επιβάλουν τη θρησκεία του Αχούρα Μάζδα. Μετά την ήττα του Μαμικονιάν το 451 μ.Χ. οι Αρμένιοι του Αρτσάχ κατέφυγαν στα βουνά τους και συνέχισαν τον αγώνα. Στα τέλη του 5ου μ.Χ. αιώνα, επωφελούμενοι από τις εσωτερικές διαμάχες των Περσών, οι Αρμένιοι του Αρτσάχ και του Ουντίκ ανέκτησαν την αυτονομία τους υπό την ηγεσία του Βατσαγκάν Παρενμπάστ, γόνου της παλαιάς ηγεμονικής οικογένειας των Αρανσαχίκ. Η ηγεμονία του Βατσαγκάν είχε ένα είδος συντάγματος. Η περίοδος της διακυβερνήσεως της χώρας από τους Αρανσαχίκ χαρακτηρίστηκε από μεγάλη πολιτιστική ανάπτυξη. Κατά την περίοδο αυτή ιδρύθηκαν τα μοναστήρια του Αμαράς, του Γκαντζασάρ, του Χουρέκ και άλλα που αποτέλεσαν σημαντικά πολιτιστικά κέντρα καθ' όλο τον Μεσοαίωνα.

Μετά την εγκαθίδρυση της Αραβικής κυριαρχίας στην Αρμενία (αρχές του 8ου μ.Χ. αιώνα) το Αρτσάχ συμμετέσχε κατ' επανάληψη στις εξεγέρσεις του Αρμενικού λαού κατά των Αράβων κατακτητών. Οι γόνοι του οίκου των Αρανσαχίκ, Γεσαϊ Αμπού Σουρέν και Σαχλ Σεμπατιάν, ήταν επικεφαλής του επανασταστικού αγώνα του Αρμενικού λαού στις αρχές του 9ου αιώνα.

Από τον 11ο αιώνα κάνουν την εμφάνισή τους στην περιοχή οι Τουρανοί επιδρομείς με πρώτους τους Σελτζούκους, οι οποίοι ερημώνουν τη χώρα και καταστρέφουν την

οικονομία της. Για ένα διάστημα (μέσα 12ου αιώνα) ένα μεγάλο μέρος του Αρτσάχ (η ηγεμονία του Χατσέν) απελευθερώθηκε μαζί με την υπόλοιπη Νοτιοανατολική Αρμενία από τον ζυγό των Σελτζούκων χάρη στις νικηφόρες εκστρατείες των Αρμενίων στρατηγών της βασίλισσας Ταμάρ της Γεωργίας, Ιβανέ και Ζακαρέ Ζακαριάν. Το Χατσέν γνώρισε μια σύντομη περίοδο οικονομικής και πολιτιστικής ακμής υπό τη διοίκηση του οίκου των Ζακαριάν.

Οι Μογγόλοι του Τζένγκις Χαν ήταν ο επόμενος τουρανικός λαός που εισέβαλε στην Αρμενία. Ο πρίγκιπας του Χατσέν, Χασάν Τζαλάλ Ντολά (1214-1261), κατάφερε με διπλωματικό τρόπο να προσεταιριστεί τους Μογγόλους και έτσι το Αρτσάχ έμεινε σχετικά άθικτο από τους επιδρομείς.

Οι τουρανικές επιδρομές συνεχίστηκαν τον 15ο και 16ο αιώνα με τις τουρκομανικές φυλές «Άσπρα Πρόβιατα» (Ακ Κογιουνλού) και «Μαύρα Πρόβιατα» (Καρά Κογιουνλού). Παρά τα καταλυτικά αποτελέσματα αυτών των επιδρομών, οι Αρμένιοι της περιοχής κατάφεραν να διατηρήσουν κάποια ίχνη αυτονομίας και να δημιουργήσουν στη συνέχεια το πριγκιπάτο του Αρτσάχ (η περιοχή είχε αρχίσει να ονομάζεται και Καραπάγ) και του Μεγάλου Σιουνίκ. Όταν μετά από μια σειρά Περσοτουρκικών πολέμων, η Ανατολική Αρμενία πέρασε υπό την κυριαρχία της Περσίας (1620), ο σάχης Αμπάς (1587-1629) αναγνώρισε την ημιαυτονομία του Καραπάγ και επέτρεψε να διοικείται η περιοχή από πέντε μελίκ (πρίγκιπες), το αξίωμα των οποίων ήταν κληρονομικό.

Οι μελίκ είχαν πλήρεις δικαιοδοσίες στην εσωτερική πολιτική των περιοχών που διοικούσαν. Διέθεταν φρουρά από 2.000 ενόπλους, συνέλαγαν τους φόρους και απένεμαν δικαιοσύνη. Η συμπεριφορά τους καθοριζόταν από έναν κώδικα αγάλογο με εκείνο των μεσαιωνικών Ευρω-

παίων ιπποτών, βασισμένο στο αίσθημα της τιμής, στη στρατιωτική ικανότητα και στη χριστιανική πίστη.

Το Καραπάγ επίκεντρο του αρμενικού απελευθερωτικού αγώνα

Το Καραπάγ μαζί με τις άλλες ημιαυτόνομες Αρμενικές περιοχές, του Σασούν στη Δυτική Αρμενία και το Ζεϊτούν στην Κιλικία, υπήρξαν το επίκεντρο των ζυμώσεων για την αποτίναξη του ξενικού ζυγού και σύμβολα του Αρμενικού Απελευθερωτικού αγώνα, όπως οι αντίστοιχες περιοχές της Ελλάδας (Σούλι, Μάνη κ.λ.π.) Μια από τις κεντρικές μορφές του Απελευθερωτικού αγώνα των Αρμενίων του Καραπάγ υπήρξε ο Ισραήλ Ορί, γόνος της οικογενείας των μελίκ Ισραελιάν. Σε ηλικία δεκαεννιά μόλις ετών ο Ορί συμμετέσχε σε μια αποστολή επιφανών Αρμενίων με επικεφαλής τον Κατογικός (ύπατο πατριάρχη) Αγκόπ Δ', που πήγαινε στην Ευρώπη για διπλωματικές επαφές με σκοπό την απελευθέρωση της Αρμενίας. Όταν έφτασαν στην Κωνσταντινούπολη ο Κατογικός αρρώστησε και πέθανε (1680) Αποθαρρυσμένα τα υπόλοιπα μέλη της αποστολής γύρισαν στην πατρίδα. Ο Ορί αποφάσισε να συνεχίσει μόνος του την αποστολή του, εγκαινιάζοντας έτσι μια μακρόχρονη πορεία που έμελλε να κρατήσει τρεις δεκαετίες και να τον οδηγήσει ως ικέτη για τη λευτεριά της πατρίδας του στις τέσσερις γωνιές της Ευρώπης.

Ο Ορί έφτασε πρώτα στη Βενετία και από κει στη Γαλλία, όπου κατατάχθηκε στον στρατό του Λουδοβίκου ΙΔ'. Μετά από μερικά χρόνια αιχμαλωτίστηκε από τους Άγγλους. Μετά την απελευθέρωσή του πήγε στη Γερμανία, όπου απέκτησε σχέσεις με διάφορους ευγενείς και κατάφερε να κερδίσει την υποστήριξη του πρίγκιπα Ιωάννη Γουλιέλμου του Παλατινάτου για την Αρμενική Εθνική υπόθεση. Ο πρίγκιπας δέχτηκε το στέμμα της Αρμενίας, που του πρόσφερε ο Ισραήλ Ορί και τον έστειλε (δίνοντάς του και συστατικές επιστολές) πίσω στην Αρμενία με την εντολή να διερευνήσει τις εκεί συνθήκες και να του φέρει μια ολοκληρωμένη λεπτομερή α-

ναφορά (1698).

Ο Ορί έφτασε στην πατρίδα μετά από ένα γεμάτο περιπέτειες ταξίδι, που κράτησε ένα ολόκληρο χρόνο. Είχε φύγει 19 ετών νεαρός και γύριζε ώριμος άντρας 38 ετών. Μετά τις σχετικές επαφές, διαπίστωσε ότι ο πόθος της λευτεριάς έκαιγε αμείωτος στα στήθη των συμπατριωτών του. Ωστόσο δημιουργήθηκε μια διοχογνωμία μεταξύ του Κατογικός Ναχαμπέτ Α΄ που δεν ήθελε



να αναγνωρίσει τα πρωτεία του Πάπα, και των Αρμενίων προυχόντων, που δεν είχαν τέτοιου είδους αντιρρήσεις προκειμένου να ελευθερωθεί η πατρίδα τους από τον Περσικό ζυγό. Τελικά αποφασίστηκε να πάει ο Ορί στη Ρώμη, για να έχει επαφές με τον Πάπα σχετικά με το θέμα των πρωτείων και της βοήθειας προς την Αρμενία. Συνοδός του ορίστηκε ο ηγούμενος του μοναστηριού του Γκαντζασάρ Μινάς.

Τον ίδιο χρόνο (1699) οι δύο σύντροφοι έφτασαν στη Ρώμη, όπου συναντήθηκαν με τον πάπα Ιννοκέντιο ΙΒ΄. Από κεί πήγαν στο Παλατινάτο, όπου είχαν επαφές με τον υποφύβιο Βασιλέα της Αρμενίας πρίγκιπα Ιωάννη Γουλιέλμο και τέλος, με προτροπή του τελευταίου, στη Βιέννη, όπου παρουσιάστηκαν στον αυτοκράτορα Λεοπόλδο Α΄. Ο αυτοκράτορας τους ενθάρρυνε και τους συμβούλευσε να επισκεφθούν και τον τσάρο Πέτρο της Ρωσίας. Η Αυστρία και η Ρωσία ήταν ηγετικές αντιοθωμανικές δυνάμεις της εποχής και η περίοδος εκείνη ήταν μια περίοδος προσεγγίσεως τους, που έτεινε προς τη συνεργασία για τον διαμελισμό της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας.

Στα τέλη του Οκτωβρίου του 1700 οι δυο Αρμένιοι αντιπρό-

σωποι έγιναν δεκτοί από τον Μεγάλο Πέτρο. Ο Πέτρος έδειξε μεγάλο ενδιαφέρον για τα σχέδια των Αρμενίων, που συμβάδιζαν με την επιθυμία του να επεκτείνει το κράτος του εις βάρος της Περσίας και των Οθωμανών. Ο Πέτρος έστειλε έναν Αρμένιο, τον Μιρόν Βασιλιεφ, ως αντιπρόσωπό του στους Αρμένιους μελίκ. Μέσω του αντιπροσώπου του και με επιστολές που τους έστελνε, ο Ρώσος τσάρος προσπαθούσε να υποδαυλίσει τις ε-

παναστατικές διαθέσεις των Αρμενίων. Το ενδιαφέρον του Πέτρου συνέπεσε με την ενθρόνιση (1702) του Κατογικός Γεσαΐ που ήταν θερμός θιασώτης των επαναστατικών ιδεών. Αργότερα μάλιστα (1716) ο Γεσαΐ ζήτησε ανοικτά και με επίσημη βούλλα του από τον Πέτρο να επέμβει και να απελευθερώσει την Αρμενία.

Ο Πέτρος εφοδίασε τον Ορί με επίσημα έγγραφα, που πιστοποιούσαν ότι διοριζόταν πρεσβευτής της Ρωσίας στην Περσία. Ο Ορί πίστευε ότι μ' αυτό τον τρόπο θα είχε μεγαλύτερη ευχέρεια κινήσεων στην Περσία και προετοιμασίας του ξεσηκωμού. Με τα έγγραφα του διορισμού του στο χέρι, ο Αρμένιος πατριώτης επιχείρησε την τελευταία του περιοδεία στην Ευρώπη (1704-1706). Επισκέφθηκε τη Βιέννη και το Ντύσελντορφ, προσπαθώντας να πετύχει την υλοποίηση των παλαιών υποσχέσεων για βοήθεια. Εκεί όμως τον περίμενε η απροθυμία των Ευρωπαίων «φίλων» του. Απογοητευμένος ξαναγύρισε στη Μόσχα, όπου άρχισε τις προετοιμασίες για το πέρασμα στην Περσία. Η πολυπόθητη στιγμή έφτασε το 1709. Τον χρόνο εκείνο ο Ορί πέρασε τα ρωσοπερσικά σύνορα με μεγάλη συνοδεία. Το όνειρο όμως

ΜΕΤΩΠ

του μεγάλου Αρμενίου πατριώτη να οργανώσει την εξέγερση των συμπατριωτών του κατά του ζυγού δεν έμελλε να πάρει σάρκα και οστά. Οι κινήσεις του έβαλαν σε υποψίες τον Πέρση ηγεμόνα που τον απέλασε από τη Περσία. Πικραμένος ο Ισραήλ Ορί γύρισε στη Ρωσία. Μετά δύο χρόνια (1711) πέθανε στο Αστραχάν. Θάφτηκε στον περίβολο της αρμενικής εκκλησίας αυτής της πόλεως.

Οι ελπίδες των Αρμενίων του Καραπάγ για αποτίναξη του Περσικού ζυγού δεν έσβησαν με τον θάνατο του Ορί. Καθώς η δύναμη της Ρωσίας άρχισε να γίνεται αισθητή στον Καύκασο οι Αρμένιοι άρχισαν να προσανατολίζονται προς αυτήν ως πιθανό ελευθερωτή της πατρίδας τους. Ο Κατογικός Γεσαΐ διόρισε τον πατριώτη σύντροφό του Ορί πατριάρχη Μινάς, αρχιεπίσκοπο των Αρμενίων της Ρωσίας και του ανέθεσε τη διεξαγωγή των επαφών μεταξύ Αρμενίων και Ρώσων επισκόπων.

Το 1722, ο Μεγάλος Πέτρος με το πρόσχημα της προστασίας των Ρώσων εμπόρων του Σαμαχιά βάδισε κατά των Περσών και κατέλαβε το Ντερμπέντ. Ο αρχιεπίσκοπος Μινάς συνόδευε τα Ρωσικά στρατεύματα σε βοήθειά των οποίων προσέτρεξε και ο Κατογικός Γεσαΐ επικεφαλής δέκα χιλιάδων στρατιωτών από το Καραπάγ. Οι Αρμένιοι της Περσίας υποδέχθηκαν τους Ρώσους σαν ελευθερωτές και ήλπιζαν ότι η παρουσία τους εκεί θα ήταν μόνιμη. Ωστόσο, εντελώς αιφνιδιαστικά, οι Ρώσοι αποσύρθηκαν το 1723 από τα εδάφη που είχαν καταλάβει, αφήνοντας αβοήθητους τους Αρμένιους συμμάχους τους. Και επιπλέον ένα χρόνο αργότερα σημειώθηκε μια Ρωσοτουρκική προσέγγιση, μετά την οποία ο Πέτρος συγκατέθηκε να καταλάβουν οι Τούρκοι τη Γεωργία και το Καραπάγ. Είχε μάλιστα το θράσος και τον κυνισμό να υποδείξει στους Αρμένιους του Καραπάγ, να εγκαταλείψουν την πατρίδα τους και να εγκατασταθούν στη Ρωσία!

Οι μελίκ έχοντας εγκαταλείψει από τον άνθρωπο, που είχαν δεχθεί σαν ελευθερωτή, αποφάσισαν να στηριχθούν στις δυνάμεις τους και μόνο δυνάμεις. Α-

νακήρυξαν το Καραπάγ ανεξάρτητο και όρισαν αρχηγό του στρατού τον Ταβίτ Μπέγκ που ήταν γνωστός από τα κατορθώματα του στον πόλεμο του 1722. Το επιτελείο του Ταβίτ το αποτέλεσαν ο αρχιστράτηγος Μεχιτάρ, ο μελίκ του Χαλιτζόρ, Παρσαντάν, ο πρίγκιπας Τορός, ο ιερέας Αβεντίκ, ο στρατηγός Μπαλί, ο μελίκ Στεπανός Σαουμιάν και άλλοι.

Οι πρώτοι που δέχτηκαν τα κτυπήματα των επαναστατών ήταν οι Πέρσες. Ο Στεπανός Σαουμιάν, με 2.000 στρατό πέτυχε μια μεγάλη νίκη κοντά στην πόλη Μεγρί, στη διάρκεια της οποίας οι Πέρσες υπέστησαν μεγάλες απώλειες. Οι υπόλοιποι Αρμένιοι στρατηγοί κατάφεραν την ίδια στιγμή ένα δυνατό χτύπημα στις τουρκομάνικες φυλές της χώρας.

Μετά τρία χρόνια ανεξαρτησίας, μια νέα απειλή για το Καραπάγ φάνηκε στο πρόσωπο των Οθωμανών που εισέβαλαν και πολιορκήσαν τον κλεισμένο στο κάστρο του Χαλιτζόρ, Ταβίτ Μπεγκ. Ο Πατέρας Αβεντίκ έτρεξε σε βοήθειά του μ' ένα μικρό σώμα από 300 πολεμιστές. Οι δύο Αρμένιοι ηγέτες κατανίκησαν τους Τούρκους και τους ανάγκασαν να εγκαταλείψουν το Καραπάγ με μεγάλες απώλειες. Μετά την ήττα των Τούρκων οι Αρμένιοι του Καραπάγ συμπληρώθηκαν με τους Πέρσες και ο σάχης Ταχμάζ Β' έδωσε στον Ταβίτ Μπεγκ τον τίτλο του «Πρίγκιπα των πριγκίπων»

Δυστυχώς όμως, η ανεξαρτησία του Καραπάγ δεν επρόκειτο να κρατήσει πολύ. Το 1728 πέθανε ο Ταβίτ Μπεγκ και τον διαδέ-

χθηκε ο αρχιστράτηγος Μεχιτάρ. Σύντομα άρχισε μια διαμάχη μεταξύ του Μεχιτάρ και του ιερέα Αβετί, που εποφθαλμιούσε το αξίωμα του τελευταίου. Οι Τούρκοι επωφελήθηκαν και εισέβαλαν στο Καραπάγ (1729). Ο Μεχιτάρ τους πολέμησε γενναία, αλλά προδόθηκε από τους κατοίκους της πόλεως Χεντορέσκ, όπου είχε το στρατηγείο του. Με τον θάνατο του Μεχιτάρ και χωρίς ικανό αρχηγό, οι Αρμένιοι του Καραπάγ υποτάχθηκαν στους Τούρκους (1730). Λίγο αργότερα οι Πέρσες κατάφεραν να ξαναπάρουν πίσω το Καραπάγ και άλλα αρμενικά εδάφη, που τους είχαν αποσπάσει οι Τούρκοι. Το 1746 η διαίρεση της Αρμενίας σε περσική και τουρκική είχε γίνει οριστική.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ



*Στήριξε
τήν αυτοδυναμία μας*

ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΔΙΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΕΚΑΜ

Μετά από σημαντικό θόρυβο, ψηφίστηκε τό νομοσχέδιο γιά τίς νέες ηλεκτρονικές ταυτότητες ΕΚΑΜ (Ένιαίος Κωδικός Άριθμός Μητρώου) καί ἤδη προχωροῦν οί διαδικασίες ὑλοποίησης ἀπό μέρους τῆς πολιτείας. Τό ζήτημα φαίνεται τώρα νά βρίσκεται στή πιό ἐπίμαχη φάση τῆς ἐξέλιξής του.

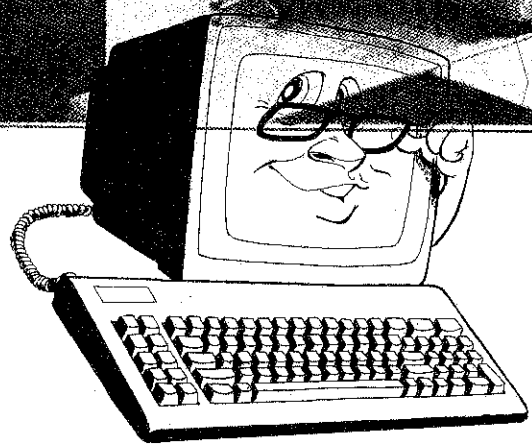
Γύρω ἀπό τόν ΕΚΑΜ ἀναπτύχθηκε μιά δραστηριότητα ἀντίδρασης πού κύρια στόχευε στήν ὀριστική ματαίωσή του, ἀφοῦ κρίθηκε ὅτι ἀντιπροσωπεύει γιά τόν πολίτη πολλούς κινδύνους. Ἡ ἀνεπαρκής πληροφόρηση

καί ἔντονες τριβές γύρω ἀπό τό ζήτημα, εἶχαν σάν ἀποτέλεσμα τή δημιουργία μιᾶς παραφιλολογίας καί τελικά τόν ἀποπροσανατολισμό τῶν πολιτῶν.

Γιά νά καταλήξει κανεῖς σέ κάποια ἄποψη σχετικά μέ τό νέο νόμο, θά πρέπει νά ἔχει μιά ἀκριβή εἰκόνα τῆς σύλληψης, τοῦ μηχανισμοῦ, τῶν λειτουργιῶν ἀλλά καί τῶν συνεπειῶν πού αὐτός ἐπιφέρει.

Ὁ ΕΚΑΜ συμπεριλαμβάνει ὅλα τά στοιχεία πού ἀφοροῦν τή προσωπική καί κοινωνικοπολιτική δραστηριότητα τοῦ ἀτόμου. Πρόκειται γιά ἕνα πληρέστατο μητῶο ὅπου καταγράφονται ὅλες οἱ προσωπικές δραστηριότητες καί

ὄχι μόνο οἱ ἀξιόποινες πράξεις. Οἱ ὀλοκληρωμένες καί ἐνοποιημένες πληροφορίες ὑπάρχουν στά χέρια τοῦ ἐκάστοτε ὑπευθύνου. Ὁ ΕΚΑΜ ἀποτελεῖ ἐνιαῖο ἀριθμό γιά τό δελτίο ταυτότητας, τό βιβλιάριο ἀσφαλίσεως, τό ἐκλογικό βιβλιάριο, τό φορολογικό μητῶο, τό μητῶο ἀρρένων, τό προξενικό μητῶο, τό δημοτολόγιο τοῦ ἐκλογικοῦ καταλόγου, τήν ἄδεια ὀδηγήσεως.



Μέ τήν τεχνική ὑποστήριξη τῶν ὑπολογιστῶν, βασισμένο στίς ἀνεξέλεγκτες καί ἀπεριόριστες δυνατότητες τῆς πληροφορικής, ἕνα μεγάλο μέσο ἐλέγχου στήν ὑπαγωγή τοῦ πολιτικοῦ

συστήματος. Τό ἀπρόσωπο καί ἀνπανθρώπινο σύστημα τοῦ Διεθνισμοῦ σέ ὁποιαδήποτε ἐκφρασή του (μαρξισμός, καπιταλισμός καί παραλλαγές) συνεχῶς ἀποσκοπεῖ στήν κατάλυση τῆς προσωπικότητας τοῦ ἀτόμου καί κατ' ἐπέκταση στή συμμόρφωσή του στίς ἀπαξίες πού ἐπιβάλλει τόσο ἐπίμονα.

Ὁ Ἑλληνικός νόμος 1599/86 βρίσκεται στό ἴδιο πνεῦμα μέ ἕνα ὀλόκληρο νομοθετικό πλέγμα πού φιλοδοξεῖ νά ἐφαρμοστεῖ στή Δυτική Εὐρώπη.

Οἱ ἀίτολογήσεις πού προτάσσονται ἀπό τήν κυβέρνηση ἀλλά κατὰ πλειοψηφία καί ἀπό τήν ἀντιπολίτευση, ἀφοροῦν τή καταπολέμηση τῆς γραφειοκρατίας. Κανένα ὅμως ἐπιχείρημα ὀρθό δέν ὑπάρχει στήν κατεύθυνση αὐτή. Ἐνα τεράστιο πλῆθος ἐγγράφων πού τό Δημόσιο ὀρίζει σάν ἀναγκαῖα εἶναι περιττά καί ἡ παρουσία τους καλύπτεται ἀπό ἄλλα. Ὁλόκληρη ἡ δόμηση τῆς κρατικῆς μηχανῆς ἐπιδέχεται ἀπλοποιήσεων πού θά καταστήσουν τή λειτουργία τῆς ἀποτελεσματικότερη

οἰκονομικότερη, εὐρυθμη καί προστιπ. Ἐξάλου ἡ ὑπαρξη περισσότερου περιεκτικῶν ἐγγράφων δέν θά ἔπρεπε νά συνεπάγεται ὄλο αὐτό τό φοβερό ἐλεγκο καί τή συστηματική παρακολούθηση τῆς προσωπικῆς εἰκόνας.

Ο Λαός μας δέσμιος στα χέρια των Σιωνιστικόπλικτων «Ελληνικών» και ξένων Διεθνών Πολυεθνικών Οργανισμών έπαψε να είναι ΑΝΘΡΩΠΟΣ, ο άνω θρώσκων όπως όρισε ο Αριστοτέλης. Αποκομμένος ο Έλληνας από το ζωόνο βαθύτατο παρελθόν του, λησμόνησε την αποστολή του, γκρεμίζοντας όλες τις προσδοκίες των μεγάλων νεκρών.

Σήμερα τυρανιέται τόσο άσκοπα απ' τις τεχνιτές θύελες των κομματικών μηχανοραφιών. Όμως μέσ' τα έγκατα της ψυχικής του ερημιάς υπάρχει μία ελπίδα. Είναι το λαϊκό ένστικτο - που μεταφέρεται αναλόιωτο από τους προγόνους στους απογόνους - είναι η φωνή της ποτισμένης μ' άφθονο αίμα «μάννας γής» που μας προτρέπει στο θρυλικό πλέον «πάλι με χρόνια με καιρούς πάλι δικά μας θάνατι»

Πέρα από τις όποιες εδαφικές διεκδικήσεις που συνειρμικά μας δημιουργούνται, ακούγοντας τον άφθαρτο απ' το χρόνο αυτό λόγο, υπάρχουν και άλλες διαστάσεις, όχι ίσως γεωγραφικές αλλά εξίσου απαραίτητες για την οικόδομη της νέας κοινωνίας.

Στο φυλετικό επίπεδο υπονοεί ασφαλώς την επιστροφή της φυσικής θέσης του φυλετικού ανθρωπισμού. Στο εθνικό επίπεδο προσβλέπει στην συνηδητοποίηση των Νιτσεικών προτροών: «οι άνθρωποι του μέλλοντος θα ναι αυτοί που έχουν την πιο μακριά μνήμη» Στο κοινωνικό επίπεδο - προστάζει η λαϊκή αυτή ρήση - την έλευση επιτέλους μιάς νέας νικηφόρου αυτή τη φορά ειρήνης (όπως θα έλεγε και ο Ιούλιος έβουλα) Στο φιλοσοφικό τέλος επίπεδο προσδοκά την ανάσταση ενός άλλου τρόπου ζωής που είναι σήμερα βυθισμένος μέσ' τα έγκατα της λαϊκής ψυχής.

Τη φύση μας προσπαθούν να διαστρέψουν να αλλοιώσουν και να την πνίξουν τέλος μεσ' το βόρβορο των μοτέρνων καιρών. Μα ταλερωμένα από αίμα αναρίθμητων γενεών χρηματόμορφα χέρια τους δεν μπορούν να ξεριζώσουν τις απλές και τρισμεγάλες ιδέες μας. Γιατί οι ιδέες μας είναι το ένστικτο μας, το αίμα μας, κι ο ζωογόνος αίρας είναι η ζωή μας, ο θάνατός μας είναι η θρησκεία μας. Η θρησκεία όλου του λευκού κόσμου.

Κι ας μη ξεχνάμε: είμαστε φύση εθνικοσοσιαλιστές.
ΓΕΩΡΓΟΣ



ΟΙ ΕΚΦΡΑΣΤΕΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ Αυτοί θα κάνουν την κάθαρση;

Η «κάθαρση» την οποία με τόσο πάθος απαιτούσαν τον πρώτο καιρό της μεταπολίτευσης το σύνολο των πολιτικών ανδρών, της χώρας μας έδειξε καθαρά τα αποτελέσματα της στην εξυγίανση της δημόσιας ζωής. Αποτελέσματα θλιβερά σε σχέση με την

οικονομία, αποτελέσματα οδυνηρά για την εθνική μας υπόσταση. Οι αοριστολογίες και τα ευχολόγια των πολιτικών της μεταπολίτευσης που έθρεψαν με ελπίδες την πλειοψηφία του λαού τα πρώτα έτη αποδείχθηκαν κατάρτες και οι συνέπειες που προανάφερα μείωση του εθνικού μας εισοδήματος κατεξουτελισμός της εθνικής μας αξιοπρέπειας και εξαφάνιση της Εθνικής μας οντότητας, γεγονότα

που πιστοποιούνται πλέον οδυνηρά μετά από δεκαπέντε χρόνια ισομερούς διακυβέρνησης της χώρας από το ΠΑΣΟΚ και τη ΝΕΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ. **Πριν από ένα χρόνο - το καλοκαίρι του 1988 - ένα εβδομαδιαίο περιοδικό ανέφερε ένα κατάλογο 150 τεραστίων σκανδάλων που στο σύνολό τους με μια οικονομι-**

κή μέτρηση - σύγκριση, αποτελούν το ήμισυ των προϋπολογισμών του κράτους των τελευταίων ετών. Η δημόσια ζωή αποδίδει φόρο τιμής στους εξυγιαντές της μεταπολίτευσης τον μισό από τον τίμιο ιδρώτα του ελληνικού λαού κάθε χρόνο στους κλέφτες.

Εύκολο χρήμα, με μόνο αντίτιμο την θυσία της ηθικής τους υπόστασης, οι πολιτικοί και οι υπάλληλοί τους χρησιμοποίησαν με ευκολία τις δυνατότητες των θέσεών τους που ο Ελληνικός λαός τους εμπιστεύθηκε.

Κι όμως τα 150 σκάνδαλα δεν περιλαμβάνουν το μεγαλύτερο και πλέον πρόσφατο,

το σκάνδαλο Κοσκωτά. Η διαφορά με τα άλλα σκάνδαλα είναι μεγάλη αν και ο αντικειμενικός

σκοπός είναι ο ίδιος, η καταστράτηγηση του Δημοσίου χρήματος προς χάριν μιας μειοψηφίας. Της «εκλεκτής» μειοψηφίας των πολιτικών. Από τον

Πρόεδρο μέχρι και τον τελευταίο κλητήρα της Κυβέρνησης, ο μεγαλοαπατεώνας αποδείχτηκε πως λάδωνε για να καλύπτουν τις ατασθαλίες του και τις κομπίνες του. Και όσοι πολιτικοί

είτε γιατί δεν είχαν την πολιτική δύναμη είτε γιατί δεν είχαν την ανάλογη θέση, είτε γιατί δεν

πρόλαβαν να λαδωθούν ορύνονται για την προάσπιση της τιμότητας και της δικαιοσύνης.

Ο Κοσκωτάς άνθρωπος ευέλικτος και καπάτσος, κατάφερε από απλός υπάλληλος να ηγηθεί

μέσα σε λίγα χρόνια μιας τεράστιας αυτοκρατορίας, με τεράστιες οικονομικές δυνατότητες στηριζόμενος αποκλειστικά στην πλεονεξία διοικητικών λειτουργιών της δημόσιας ζωής.

Εύκολο χρήμα, με μόνο αντίτιμο την θυσία της ηθικής τους υπόστασης, οι πολιτικοί και οι υπάλληλοί τους χρησιμοποίησαν με ευκολία τις δυνατότητες των θέσεών τους που ο Ελληνικός λαός τους εμπιστεύθηκε.

Οι Μύδροι που καθημερινά εξαπολύονται από το πλήθος των άλλων, πολιτικών που συμπτωματικά μείνουν απ' έξω από το μέγα σκάνδαλο αποτελούν την μεγαλύτερη ένδειξη θράσους προς την νοημοσύνη των Ελλήνων. Γιατί οι ίδιοι, αυτοί οι οποίοι ήταν στελέχη Νεοδημοκρατικών Κυβερνήσεων και σήμερα κατηγορούν, κατηγορήθηκαν πολλές φορές από την Δικαιοσύνη διότι υπήρξαν οι πρωταγωνιστές τεραστίων οικονομικών ατασθαλιών του δημόσιου χρήματος. Και οι άλλοι, οι νεώτεροι, τι προσδοκούν άραγε, με τόσο πάθος από την εξουσία που δεν έχουν; Και ποίο μέλλον μπορούν να εξασφαλίσουν όταν υπόσχονται με τόση απλοχεριά βολέματα και διευκολύνσεις; Οι νέοι πολιτικοί βαδίζουν τον ίδιο δρόμο που η δημοκρατική εξουσία υποχρεώνει να ακολουθή-

σουν. Το δρόμο της Διαφθοράς.

Η ολική σήψις από αυτούς που λυμαίνονται την χώρα - μετά τις αθρόες φυλακίσεις όλων των κρατικών διοικητικών στελεχών - είναι πλέον γεγονός. Η ανάγκη εξυγίανσης είναι ΕΘΝΙΚΗ ΕΠΙΤΑΓΗ για την στοιχειώδη διατήρηση τουλάχιστον της εθνικής

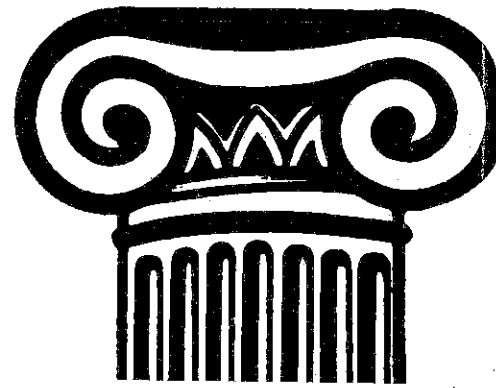
μας οντότητας.

Οι πολιτικοί ανακατεμένοι και οι Έλληνες εγκλωβισμένοι στη δίνη του συστήματος της Διαφθοράς αδυνατούν να κινηθούν. Αυτήν την κάθαρση την πραγματική ποιός θα την κάνει;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΕΣΙΜΙΔΗΣ



ΚΛΑΣΙΚΙΣΜΟΣ ΠΗΓΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ



Υποστηρίζουν οι νεωτεριστές ότι αποστρέφονται την κλασική μας εποχή και διαμαρτύρονται διότι αναφερόμαστε στην υπέροχη ιστορία του Ελληνικού Έθνους συγκεκριμένα στην κλασική περίοδο. Τό αίσθημα της αποστροφής τους συνοψίζεται στο σύνθημα: «Κάτω ο κλασικισμός» και «ζήτω το πρακτικό πνεύμα». Άς μη νομίσει ο αναγνώστης του κειμένου αυτού ότι είναι πόθος για μεταρρύθμιση, αλλά επιδίωξη να κτυπηθεί τό πλήρες αναμνήσεων, μεγάλο εκείνο παρελθόν, προς

το οποίο είμαστε και θα παραμείνουμε αιώνια προσπλωμένοι, και αυτό γιατί

η πρόδος για τούς δήθεν αυτούς νεωτεριστές δεν είναι να μαθαίνεις Όμηρο, Θουκυδίδη, Πλάτωνα και Αριστο-

τέλη και να προσπαθείς να τους μιμηθείς, αλλά τό να μη θέλεις να μάθεις ούτε σέ ποιά εθνικότητα ανήκαν οι άνδρες εκείνοι.

Και τό ερώτημα είναι, τι τέλος πάντων θέλουν οι κύριοι αυτοί του πρακτικού πνεύματος; Αναγκάζομαι να θέσω τό ζήτημα κατ' αυτό τον τρόπο γιατί οι δογματικοί αυτοί του πρακτικού

πνεύματος θέλουν να πείσουν τον κόσμο ότι λόγω του κλασικισμού και της λατρείας μας πρὸς τό παρελθόν ζούμε σήμερα σε αξιοθρήνητη κατάσταση.

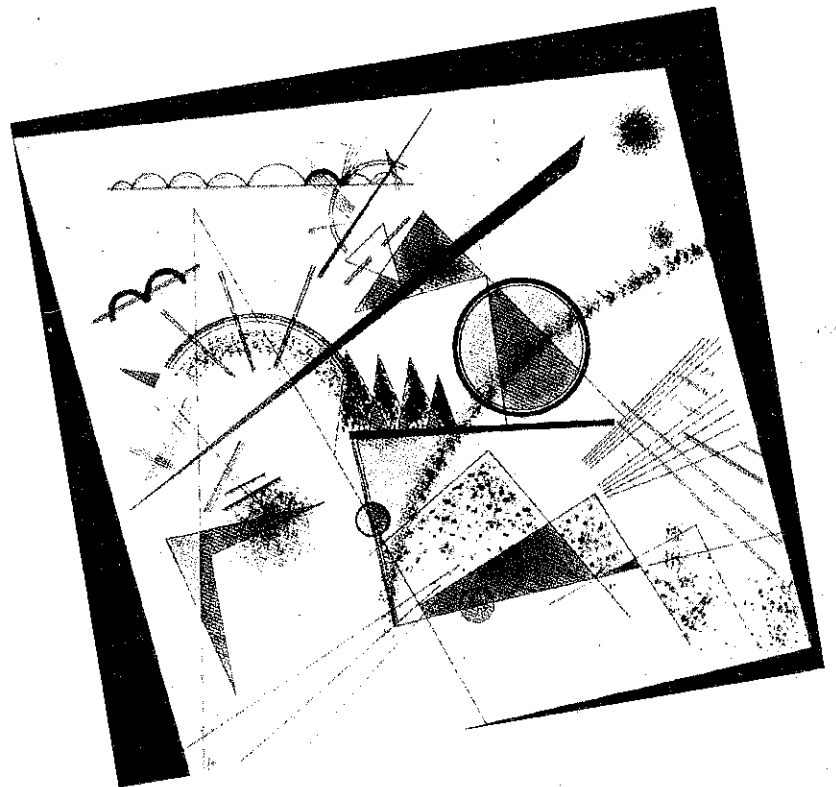
Αλλά η κλασικότητα δια των συγγραμάτων της, που αυτοί οι νεωτεριστές, ούτε καν φυλλομέτρησαν βροντοφωνάζει: «Τί ζητάτε και τι θέλετε κύριοι; Θέλετε νά μιλήσετε για την ευπορία η οποία προέρχεται από τήν κατάλληλη εκμετάλλευση του πλούτου της

γης; Θέλετε νά μιλήσετε για την εξασφάλιση της ευζωίας, θέλετε να μιλήσετε για τη γεωργία, την κτηνοτροφία, τη ναυπηγία, τη βιομηχανία και τό εμπόριο; «Αλλά πέρα από του νά περιφρονήσουμε τά παραπάνω, μιλάμε

και δια φωτίζουμε με τον Όμηρο, τον Ησίοδο, τον Ξενοφώντα, τόν Πλάτωνα, τόν Άριστοτέλη και πολλών άλλων,

οι οποίοι μελέτησαν τόν άνθρωπο, τό περιβάλλον, τό πνεύμα και την

ύλη και δίνουν σε κάθε τι τήν κατάλληλη λύση, γιατί στους ποιητές τους φιλόσοφους, τους ρήτορες δεν θα βρείτε κύριοι νεωτεριστές μόνο αέρα και καπνό και «έπεα πτερόεντα», αλλά πράγματα του ορατού απτού και υλικού κόσμου.



Βέβαια λίγοι είναι εκείνοι οι οποίοι με τί φαντασία τους τοποθετούν σέ μία πλάσιγγα από τό ένα μέρος πολέμους και κατακτήσεις όλων των μεγάλων ανδρών μέχρι σήμερα και από τό

άλλο μέρος Βιβλίο τό οποίο νά περιέχει φιλοσοφία, επιστήμες, ποίηση, τέχνη κλπ. Όσοι όμως πράζουν αυτό τό

διαπιστώσουν ότι η πλάσιγγα μένει ανέπαφος και δεν κλίνει ούτε πρὸς τήν μία πλευρά ούτε πρὸς τήν άλλη. Πάντως εάν οι πόλεμοι, οι μεγάλες κατακτήσεις είναι ποίηση και ό θάνατος

τραγωδία, τότε η ζωή είναι μία διαρκής και ποικίλη δράση, πνευματική και υλική. Ό δέ Άγγλος συγγραφέας L. SERGEANT έγραψε ότι: «Είναι άληθές ότι

υπάρχει Έλληνισμός στην ιστορία του πνεύματος των ατόμων όπως επίσης και στην Ιστορία της ανθρωπότητας».

Είναι δέ γεγονός ότι ό Έλληνισμός αναγνωρίζεται εκεί όπου ό άνθρωπος

φαίνεται νά έχει πλήρη συνείδηση της αξιοπρέπειάς του. Είναι τό υψηλότερο προϊόν της Άρείας Φυλής, τό

διαυγές του πνεύματος και καθίσταται κληρονομικό, τό οποίο μεταδίδεται από γενιά σέ γενιά. Τό υψηλό αυτό

πνεύμα εισήλθε στην Εύρώπη για της Έλληνικής οικόγένειας των Άρείων Λευκών Φυλών και δι' αυτών εξαπλώθηκε πρὸς τά νότια και δυτικά μέρη της Εύρώπης. Αυτό τό υπέρλαμπρο πνεύμα της κλασικής αρχαιότητας ενέπνευσε τά πιο ευγενή προϊόντα της δη-



λαδή τήν τέχνην, τόν λόγο καί τή σκέψη. Ἡ δέ ἱστορία τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἶναι ἡ ἱστορία τῆς μεγάλης καί ἔνδοξης φυλῆς μας. Ἡ λεπτή καί ἔξυπνη αὐτή δύναμη ὁ Ἑλληνισμός, μεταμόρφωσε καί κατέκτησε κάθε τι πού ὑπῆρξε πρὶν ἀπό αὐτή μέ τήν ἴδια ἰκανότητα μέ τήν

ὁποία δημιούργησε καί γονιμοποίησε κάθε τι πού ἦλθε μετά ἀπό αὐτή. Ἔλαβε ἀκαλλιέργητα τά στοιχεῖα τῆς Αἰγύπτου καί τῆς Ἀραβίας καί παρήγαγε φυσικές καί μεταφυσικές ἐπιστῆμες.

Ἔλαβε τίς ἀφρημένες ἔννοιες καί τίς σχηματοποίησε. Κατάκτησε τέλος τοὺς κατακτητές της σέ κάθε ἐποχή καί διατήρησε τόν πολιτισμό της σῶον καί ἀβλαβῆ. Εἶναι λοιπόν ποτέ δυνατόν νά φανταστοῦμε ὅτι οἱ ἀπόγονοι μιᾶς τέ-

τοιας φυλῆς μποροῦν ποτέ νά γίνουν ὑπόδουλοι Τούρκων ἢ Σλαύων; Εἶναι δυνατόν ποτέ νά ὑπάρξη στήν ἀνθρώπινη φύση τέτοια κατάπτωση.

Ἐδῶ θά πρέπει νά ἀναφέρουμε καί τά λόγια ἑνός μεγάλου Ἀγγλοῦ συγγραφέα τοῦ λυρικοῦ SHELLEY, ὁ ὁ-

ποῖος φώναζε καί κραύγαζε «Εἴμαστε ὅλοι Ἕλληνες». Βέβαια τήν ἀρχή αὐτή κάθε ἀναπτυγμένος Εὐρωπαῖος τήν ἀναγνωρίζει, ἀλλά λόγω σκοπιμότητας

πολλοί θεωροῦν ὀρθό νά διαιροῦν τήν φυλή μας σέ Ἕλληνες ἀρχαίους καί Ἕλληνες νεωτέρους. Σ' αὐτή τήν διαίρεση ὀφείλεται ὅλη ἡ παρατηρούμενη

ἀστοργία καί ὁ διωγμός τῶν Εὐρωπαίων καί τῶν Δυτικῶν πρὸς ἡμᾶς. Καί εἶναι πραγματικά ὁμολογία ἀληθινή,

ὅτι ἡ Εὐρώπη καί ὁ Δυτικός κόσμος οὔτε μεγαλύτερη, οὔτε μικρότερη θέλουν νά δοῦν ποτέ τήν Ἑλλάδα. Καί

εἶναι ἐπίσης ὀρθό τό λεγόμενο ὅτι ἡ Δύση θέλει πάντοτε τόν Ἑλληνισμό διαιρεμένο καί δέν θά κάνει ποτέ τίποτε γιά τήν ἀπελευθέρωση τῶν ἀλύτρωτων ἀδελφῶν μας Ἑλλήνων καί τήν ἔνωσή του μέ τήν ἐλεύθερη Ἑλλάδα. Τί

εὐτυχία πράγματι γιά τοὺς Ἀλβανούς, Σλάβους καί Τούρκους νά ἔχουν τέτοιους ἀφανεῖς συμμάχους;

Καί ἡμεῖς οἱ νεώτεροι τί κάνουμε;

Ἀντί νά κοιτάξουμε νά εἴμεθα ἔτοιμοι προπαρασκευαζόμενοι, ὀμιλοῦμε περὶ νεωτεριστῶν καί ἀντιμετωπίζουμε

τόν κλασικισμό σάν μιᾶ ἀσθένεια καί τήν ἀρχαία Ἑλλάδα σάν μιᾶ παλιά ὠραία ἀνάμνηση. Ἀλλά κύριοι νεωτεριστές πρέπει νά ἐννοήσετε ὅτι χωρίς τήν

ἀρχαία μας παράδοση, χωρίς πατριωτισμό, φιλοπατρία, καθῆκον, αἴσθημα εὐθύνης, σύντομα θά σθῆσουμε ἀπό

τόν χάρτη σάν Ἑλλάδα. Καί αὐτό εἶναι γεγονός χωρίς νά θέλω νά προξενήσω τρόμο, ἡ Ἑλλάδα καθημερινά, σθῆνει,

κάνεται, καταστρέφεται. Γι' αὐτούς τοὺς λόγους εἶναι καιρός καί ἀνάγκη νά ἀναλογισθοῦμε τίς εὐθύνες μας καί

νά προπαρασκευασθοῦμε καί νά καταστοῦμε ἔτοιμοι γιά τήν σωτηρία καί τήν τιμὴ τῆς ἀγαπημένης μας πατρίδας.

Χρῆστος Ε. Κολέσκας



Η τέχνη είναι ιδεολογία

«...Η αγωνία σήμερα του σκεπτόμενου ανθρώπου είναι αν η δύση του εικοστού αιώνα συνοδευτεί με την δύση του ημιμαθή, του εκφραστή και εκπρόσωπου της πενηντάχρονης παρακμιακής ζωής του. Ο ημιμαθής, δημιουργήμα των μοντέρνων καιρών, είναι το μοντέλλο που χτίστηκε με ιδιαίτερη επιμέλεια από τις «τεχνικές εταιρείες» του σύγχρονου σκοταδισμού. Τα υλικά του φτηνά, πρόστυχα και αλλοιωμένα, ενώθηκαν σμιλεύτηκαν και αλλείφτηκαν με την χρυσόσκονη της ευδαιμονιστικής λαγνείας. Το έργο αυτό, αφού βυθίστηκε στην κολυμπήθρα του υλιστικού «παραδείσου» και «εξαγνισμένο» όπως ήταν - σαν νέος απόστολος - κήρυται την προοδευτικότητα, κήρυται την ειρήνη.

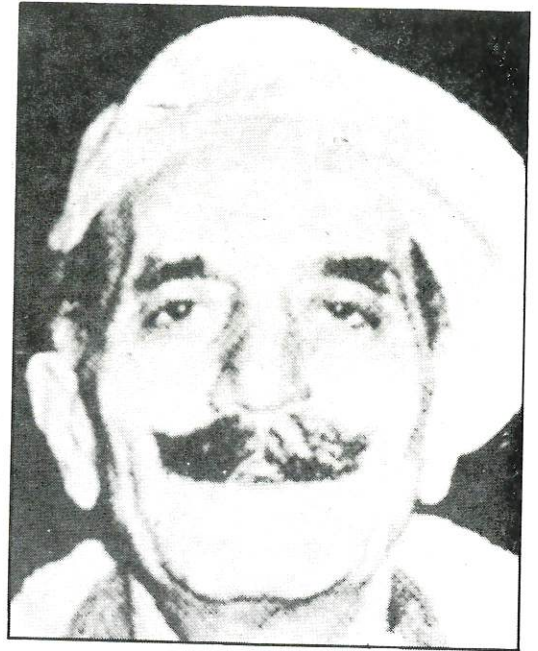
Ο Ευρωπαίος θύμα του νέου αυτού ειρηνικού πόλεμου δεν μπόρεσε να απαντήσει. Κουρασμένος από την μακρόχρονη πνευματική και πολεμική δημιουργική δράση έγειρε να ξεκουρασθεί, μα οι σειρήνες του σκότους μετέτρεψαν την δράση σε αδράνεια και την αδράνεια σε παγερή αδιαφορία. Κι όταν συνήλθε ο ιπλότης της τιμής, βρέθηκε αλυσοδεμένος με τις αλυσίδες του ισοπεδωτισμού, πούχουν μεγάλους κρίνους...»

ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Ε.Ο.Κ.Α.

Οι Λίγοι για όλους

«Ήταν πρώτη του
Απρίλη της ΕΟΚΑ η
Αρχή που ακούστηκε
στην Κύπρο η φωνή
του Διγενή»



Τον χειμώνα του 1955 πατούσε το χώμα της Κύπρου ένας διαπρεπής Έλληνας αξιωματικός πολεμιστής από το 1942 μέχρι το τέλος του συμμοριτοπολέμου με τις καλύτερες αναφορές από τους ανωτέρους του, ο **Γεώργιος Γρίβας** επιφορτίστηκε με το μεγάλο ρόλο του ηγέτη της επανάστασης των Ελλήνων της Κύπρου ενάντια στην Αγγλική Κατοχή. Ο ρόλος αυτός σύντομα θα τον μεταβάλλει σε εθνοπατέρα για τους εγκλωβισμένους αδελφούς της μαρτυρικής Μεγαλονήσου. Αρχίζοντας την **1η Απρίλη του '55** ο **Διγενής** θα δώσει το κάλεσμα-πρόσταγμα με τα εξής λόγια:

«Ο φιλοτομαρισμός και η αδράνεια είναι δείγματα εθνικής και κοινωνικής σαπίλας, Έλληνες ξεσηκωθείτε»

Στον δύσκολο αγώνα της ΕΟΚΑ από τις αρχές θα στρατευθεί η πλειοψηφία των Ελλήνων της Κύπρου και θα δώσει «ψυχήτε και σώματι» τον αγώνα για την απελευθέρωση και την ένωση με την μητέρα Ελλάδα. Αξιωματούχοι της Αστυνομίας, του Κρατικού μηχανισμού, γυναίκες, παιδιά αλ-

λά και γέροι θα βοηθήσουν ουσιαστικά στην δράση της ΕΟΚΑ. Έτσι η πλειοψηφία των αστυνομικών που ήταν επιφορτισμένοι με το έργο βοήθειας των Αγγλικών αρχών για την εξόντωση των αγωνιστών της ΕΟΚΑ θα παίζουν ρόλο διπλό και θα αναφέρουν με ειδικούς αγγελιοφόρους στους αγωνι-

«Ο φιλοτομαρισμός και η αδράνεια είναι δείγματα εθνικής και κοινωνικής σαπίλας, Έλληνες ξεσηκωθείτε»

στές της ΕΟΚΑ τις κινήσεις του Αγγλικού στρατού και Αστυνομίας. Οι ειδικοί αγγελιοφόροι που προειδοποιούσαν και ανέφεραν αλλά και τροφοδοτούσαν τους αγωνιστές ήταν άτομα υπεράνω υποψίας και με ηλικία σχεδόν όλοι ή κάτω από δώδεκα ή πάνω από εξήντα.

Είναι γεγονός τεκμηριωμένο από την ιστορική μνήμη

ότι ο ξεσηκωμός ήταν παλλαϊκός και το έργο των λίγων Κυπρίων που αντιδρούσαν αρνητικά κατάπτυστο και καταδικασμένο. Τα δείγματα Εθνικής

και κοινωνικής σαπίλας διαγράφηκαν με τα μελανότερα γράμματα από το 1955 μέχρι το '59. Έτσι οι κομμουνιστές ιδεολογικά αντίθετοι με την ένωση τάχθηκαν στο πλευρό των Άγγλων κατακτητών κάνοντας τους καταδότες, των μυστικών υπηρεσιών. Είναι γεγονός πρόσφατο της ιστορίας ότι παλληκάρια της ΕΟΚΑ όπως ο **ΜΑΤΣΗΣ, ΑΥΞΕΝΤΙΟΥ, ΔΡΑΚΟΣ, ΚΑΡΑΟΛΗΣ, ΛΕΝΑΣ** και τόσο άλλοι χύσαν το αίμα τους αφού προδώθηκαν από συμπατριώτες τους κομμουνιστές. Η θλιβερή μειοψηφία του Ελληνισμού για ακόμα μια φορά έμελλε να κηλιδώσει έναν τόσο αγνό Εθνικό Αγώνα.

Και το τραγικότερο στην όλη υπόθεση είναι ότι οι προδότες -συνεργάτες των Εγγλέζων σε συνεργασία με τον Μακάριο όχι μόνο αμέσως μετά την απελευθέρωση κατέλαβαν την εξουσία αλλά και άρχισαν να δώκουν τους αγωνιστές γιατί ήταν επίφοβοι με την στρατιωτική πείρα που είχαν. Έτσι λοι-

πόν, μέχρι το 1974 οι επονομαζόμενοι Μακαριακοί αφού αφοπλίσαν τους Αγωνιστές άρχισαν σταδιακά στην αρχή, μα-

Προσφιλής μέθοδος στους Μακαριακούς έγινε το πνίξιμο στον Ασβέστη.

ζικά αργότερα να τους συλλαμβάνουν και να τους θανατώνουν με φρικτά βασανιστήρια. Προσφιλής μέθοδος στους Μακαριακούς έγινε το πνίξιμο στον Ασβέστη.

Μάρτυρας στις κτηνωδίες των Μακαριακών ο δικηγόρος Κωνσταντίνος Αδαμίδης που από την απελευθέρωση της Κύπρου μέχρι την δεύτερη ΕΟΚΑ αγωνιζόταν στις

φυλακές για να σώσει τις ζωές όσων περισσότερων Αγωνιστών μπορούσε. Οι Μακαριακές δυνάμεις του το ξεπλήρωσαν με την πρώτη ευκαιρία απαγορεύοντας του για 7 χρόνια δικηγορεί στο Εκκλησιαστικό Δικαστήριο σκοπεύοντας στην φυσική του εξόντωση. Τόσο μένος δείξαν οι Εθνοπροδότες για τους αγνούς Ήρωες της ΕΟΚΑ που κυνηγούσαν ανελέητα ως και τους νομικούς συνηγόρους τους.

Το ξέσπασμα της ΕΟΚΑ Β΄ ήταν αναπόφευκτο και όμως η ΕΟΚΑ Β΄ και οι μαχητές της ήταν αυτοί που στάθηκαν εμπόδιο στην κατάληψη του μεγάλου διεθνούς αεροδρομίου της Λευκωσίας από τους Τούρκους. Οι αγωνιστές της ΕΟΚΑ και ΕΟΚΑ Β΄ δύο φορές πολέμισαν. Τους Εγγλέζους

και τους Τούρκους. Και τις δύο φορές, κάναν διπλό αγώνα εναντίον των κατακτητών και εναντίον των Ελλήνων συνεργατών τους.

Μάρτυρας στις κτηνωδίες των Μακαριακών ο δικηγόρος Κωνσταντίνος Αδαμίδης που από την απελευθέρωση της Κύπρου μέχρι την δεύτερη ΕΟΚΑ αγωνιζόταν στις φυλακές για να σώσει τις ζωές όσων περισσότερων Αγωνιστών μπορούσε.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

**ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΛΟΥΤΟΚΡΑΤΙΚΗ
ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΟΚΚΙΝΗ
ΙΣΟΠΕΔΩΣΗ**

**ΕΘΝΙΚΟ
ΜΕΤΩΠΟ**



**Ζητήστε το επόμενο
«ΜΕΤΩΠΟ»
στις 10 Οκτωβρίου**

ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ

ΟΤΑΝ ΔΕΝ ΣΦΑΖΟΥΝ

ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΙΖΟΥΝ

Αριστοι μάγειροι των ψευδών ειδήσεων και της στρέβλωσης των γεγονότων συνεχίζουν μέσα στο λυκόφως του πιο αιματοβαμμένου αιώνα το τροπάριο της χιτλερικής εξόπλωσης. Στ' όνομα της οποίας ξανάφτιαξαν κράτος, στρατό, δημιούργησαν τράπεζες και πολυεθνικές εταιρείες, αγόρασαν όλο σχεδόν τον τύπο, «μαύρισαν την τέχνη», αλλοτρίωσαν τις κρατικές μηχανές μεγάλων δυνάμεων, δημιούργησαν πολέμους και απύθμενες καταστροφές σ' όλη τη

μέση Ανατολή και στο γύρω απ' αυτήν χώρο, εξόντωσαν προσωπικότητες, αιματοκύλησαν λαούς, επέκτειναν τέλος τις μυστικές τους εταιρείες και τους αποσταθεροποιητικούς μηχανισμούς

Οι αφιονισμένοι εβραίοι μακελάρηδες ή σφάζουν ή προπαγανδίζουν. *Οι ιστορικοί του μέλλοντος, όταν βέβαια γκρεμιστεί το πλέγμα της Γιάλας - γιατί κάποτε θα γίνει κι αυτό - θα μιλήσουν και οι δικαστές θα αποφασίσουν για μια δίκη απ' την αντίθετη πλευρά...*

Ο θλιβερός Ελληνικός (sic) τύπος εκφυλισμένος και λεηλατημένος απ' το Κοσκωτικό χρήμα - δημοσίευσε πάλι πρόσφατα τους εβραϊκούς κλαυθμούς. Στο παρελθόν δεν ασχοληθήκαμε μ' αυτά τα κίτρινα κατώματα αλλά επειδή η πολύχρονη σιωπή μας εξα-



γνώσε την περηφάνεια, φτιάξαμε ένα σύντομο ιστορικό οδοιπορικό που θα μπορούσε να του δοθεί ο τίτλος: ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΑΙΩΝΕΣ



Τον 6ο π.Χ. αιώνα καθοδηγούσαν την Αθήνα πνευματι-

κά, στρατιωτικά και διοικητικά ο Πεισίστρατος και οι γιοί του Ιππίας, Ίππαρχος, Θεσσαλός. Μεταξύ των άλλων ο Πεισίστρατος φρόντισε για την καταγραφή των Ομηρικών επών και των έργων του Ησιόδου,

ενώ ο Ιππίας για την καταγραφή των Ορφικών ύμνων, που ως γνωστόν αποδεικνύουν την

πανάρχαια ύπαρξη και συνέχεια της Ελληνικής φυλής. Οι Εβραίοι της Αθήνας ενοχλήθηκαν από την πνευματική

δράση των Αθηναίων ηγετών αφού ανατρεπόταν η εβραϊκή παράδοση και αποδυναμώνονταν ακόμα περισσότερο η αλωιωμένη και παραχαραγμένη ιστορία τους. Τότε το Αθηναϊκό εβραϊκό λόμπυ με αφορμή

ένα ηθικό ατόπημα της οικογένειας του Αρμόδιου, εξαγόρασε αυτόν και τον Αριστογείτον για να δολοφονήσουν τον Ίππαρχο. Πράγμα που έκαναν. Οι δολοφόνοι τελικά

λίγο έβλαψαν την Αθήνα και την ιστορία, αντίθετα η εβραϊκή ραδιουργία στιγματίστηκε ανεξίτηλα.

Το 480 π.Χ. στις Θερμοπύλες οι 300 του βασιλιά Λεωνίδα και οι 700 Θεσπιείς με το Δημόφιλο έπεσαν «τοις κοίνων ρήμασι πειθόμενοι». Η προδοσία βέβαια είναι γνωστή. Εκείνο που δεν είναι ιδιαίτερα γνωστό είναι ότι ο προδότης Εφιάλτης ήταν Εβραίος στην καταγωγή, μέλος της θηβαϊκής παροικίας. Πρέπει να ση-

ΜΕΤΩΠΟ

μειώσουμε επίσης ότι οι Εβραίοι της Θήβας σιγά - σιγά πήραν στα χέρια τους την τοπική οικονομία και έλεγχαν τα πάντα, ακόμα και το Μαντείο των Δελφών αλλά και τη Διοίκηση της Θήβας. Έτσι εξηγούνται και ότι: α) η Θήβα ήταν η μοναδική πόλη που σύσσωμη πρόδωσε τον Ελληνικό αγώνα στα Μηδικά και β) το Μαντείο εξαγοράστηκε με αποτέλεσμα να δίνει παραπλανητικούς χρησμούς και γενικά να κρατά στάση ανθελληνική.

Το 480 π.Χ. στη Σαλαμίνα σημειώθηκε μια ακόμη περιφανής νίκη. Νίκη όχι μόνο κατά των Περσών αλλά και κατά των Εβραίων. Και αυτό γιατί η υποστήριξη των Περσών από τους προαιώνιους εχθρούς μας ήταν αθρόα· υλική και ανθρωπινή. Ιδιαίτερα οι κωπηλάτες και

οι πλοηγοί της Περσικής αρμάδας ήταν όλοι ανεξαιρέτως Εβραίοι. Η στάση αυτή εκπορευόταν από το ότι όταν καταλύθηκε το κράτος των Βαβυλωνίων και τη θέση τους πή-



ραν οι Πέρσες, ακολούθησαν άλλη τακτική για το σημητικό στοιχείο της αυτοκρατορίας.

Η νέα πολιτική επέτρεψε τον επαναπατρισμό στην Ιερουσαλήμ. Έτσι οι Πέρσες κέρδισαν την συμπάθεια των Εβραίων

**ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ
ΟΤΑΝ ΔΕΝ
ΣΦΑΖΟΥΝ
ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΙΖΟΥΝ**



ΤΜΗΜΑ ΤΗΣ ΙΔΡΥΤΙΚΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ
ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΕΒΡΑΪΚΟΥ
ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΣΤΗΝ ΓΕΝΕΥΗ ΤΟ 1936

και αυτοί το ξεπλήρωσαν με τη συμμετοχή τους στην εκστρατεία.

Την ίδια ημέρα μάλιστα που βυθίζαμε τα περσικά πλοία στα στενά της Σαλαμίνας (20 Σεπτεμβρίου του 480) ο Ελληνισμός δέχτηκε στην 1 μέρα μια άλλη επίθεση από τους ομόφυλους των Εβραίων, Καρχηδονίους. Και εδώ όμως οι Ση-

μίτες συντρίφτηκαν και τα βαρβαρικά στίφη διελύθησαν. Η ταυτόχρονη αυτή επίθεση των Σημιτών αποτέλεσε τη μεγαλύτερη εβραϊκή επίθεση κατά του Ελληνισμού στην αρχαιότητα.

Εξ άλλου η φιλική τοποθέτηση των Εβραίων στις σχέσεις τους με τους Πέρσες προερ-

**Η εποχή μας έχει ανάγκη
από ρωμαλέα πνεύματα
για να μαστιγώνει αυτές
τις άθλιες βρώμες τις ψυχές
των ανθρώπων**

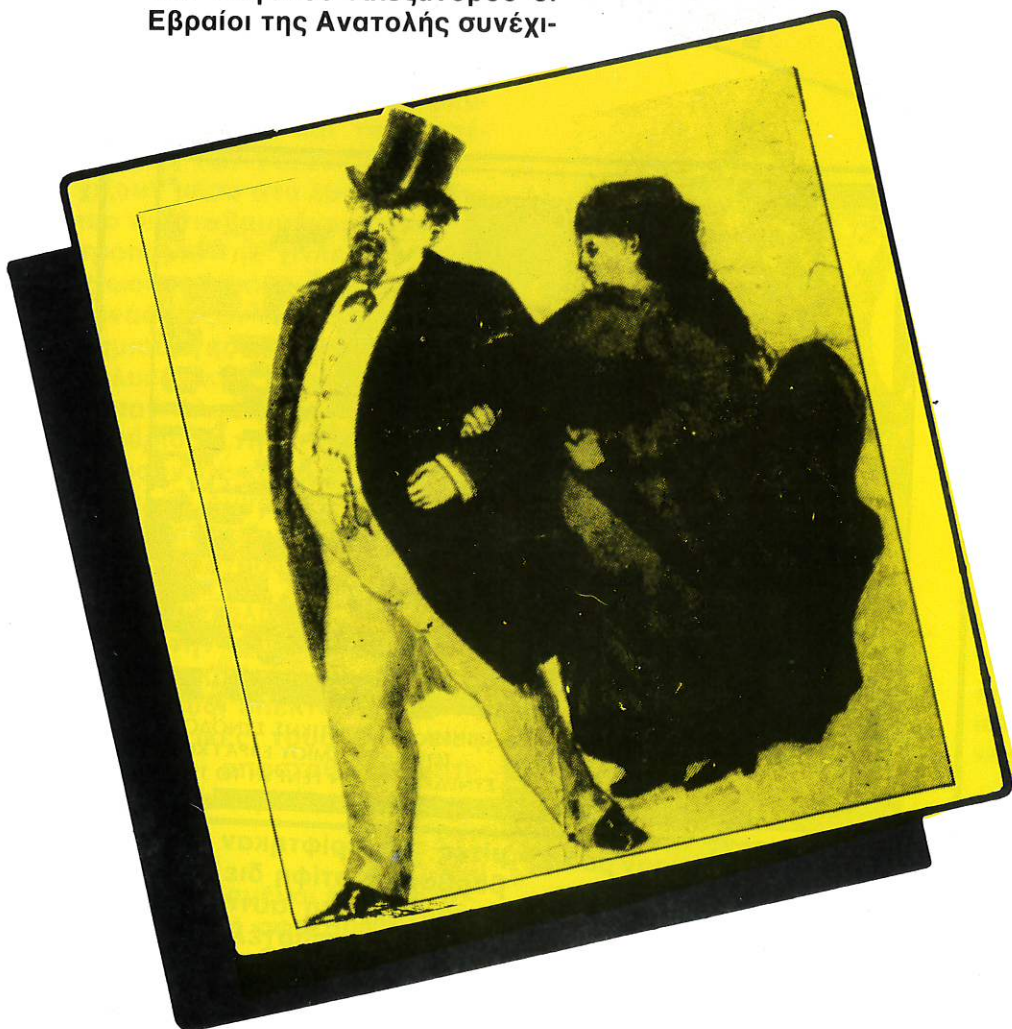
ΜΠΕΤΟΒΕΝ

χόταν και από το γεγονός της ταύτισης των συμφερόντων Περσών - Εβραίων στην κατά του Ελληνισμού επιβουλή. Η πολιτική αυτή της συντροφικότητας κράτησε 1.000 και πλέον χρόνια, όπου έληξε με την εμφάνιση των Αράβων και τις νίκες του Ηρακλείτου που εξαφάνισαν τους Πέρσες από το πρόσωπο της Ιστορίας.

Κατά τη δεκάχρονη πορεία του Μεγάλου Αλεξάνδρου οι Εβραίοι της Ανατολής συνέχι-

σαν να βοηθούν σ' όλους τους τομείς τους Πέρσες. Προσέφεραν τα πάντα για ν' ανακόψουν τον αήττητο στρατηλάτη. Το χειμώνα μάλιστα του 333 στην πολιορκία της Τύρου

παnúψηλα τείχη άρχισαν να μπαίνουν στο εσωτερικό της πύλης και παρ' όλες τις μεγάλες απώλειες οι Έλληνες στρατιώτες κυριάρχησαν στις οδομαχίες. Η μανία ξεπέρασε κάθε όριο. Ελάχιστοι σημίτες γλύτωσαν για να μεταφέρουν το μήνυμα της καταστροφής στο ταραγμένο εβραϊκό Ιερατεό της Ιερουσαλήμ.



σαν να βοηθούν σ' όλους τους τομείς τους Πέρσες. Προσέφεραν τα πάντα για ν' ανακόψουν τον αήττητο στρατηλάτη. Το χειμώνα μάλιστα του 333 στην πολιορκία της Τύρου

ο Σημητισμός αντέταξε σθεναρή αντίσταση. Ο Ελληνικός στρατός πολέμησε γενναία

αλλά τα κυκλώπεια τείχη της Τύρου κράταγαν καλά. Στο τέλος όμως μ' ένα «ραγδαίο χτύπημα» κάμφθηκαν. Από ένα ρήγμα που δημιούργησαν στα

Αλέξανδρος πέθανε όπως είναι γνωστό τον Ιούνιο του 323, μα ο Ελληνικός πολιτισμός συνέχισε τη νικηφόρα πορεία του ακόμα και μέσα «στο βασίλειο της Ιουδαίας». Το βάρβαρο Ταλμουδ και οι αιμοσταγείς Εβραίοι προφήτες

παραμερίστηκαν και τη θέση αυτών πήρε η μελέτη του Ελληνικού πνεύματος και η μάθηση της ελληνικής γλώσσας. Ο εκατονταετής αβιάστος ε-



ξελληνισμός των Ιουδαίων τω από την καθοδήγηση των Πτολεμαίων δεν περιορίστηκε μόνο στους μορφωμένους πλούσιους εβραϊκούς κλους, κατέκτησε και το

νέους, όπως και άλλα στρώματα του ντόπιου πληθυσμού. Πολλοί Εβραίοι γίνονται

μόνο λάτρεις κάθε τι ελληνικού, αλλά και φωτεινοί προγανδιστές του νέου τρόπου

ζωής, του νέου τρόπου σίτησης (όπως επί παραδείγματι αρχιερέας Ιάσωνας).

Ο γοργός εξελληνισμός θορύβησε τους πολιτικοθησκευτικούς Εβραίους ηγέτες. Ο αφηρισμός θα ήταν ολοκληρω-

κός αν το νέο πνεύμα διείσδυε περισσότερο. Έπρεπε λοιπόν να το σταματήσουν.

Την επίδραση αυτή προσπαθήσαν να την αναχαιτίσουν ναπτύσσοντας μια έντονη αντιελληνική στάση με κηρύγματα συγκεντρώσεις, επιστολές και βιβλία. Τέτοια ήταν η πολιτικοκοινωνική συνθήκη ότ

διαδέχθηκαν τους Πτολεμαίους στη διακυβέρνηση της Παλαιστίνης, οι Σελευκίδες γύρω στα 200 π.Χ.

Η ειρηνική πλέον περίοδος πλησίαζε στο τέλος της. Όταν μάλιστα εμφανίστηκε στην αρένα των πολιτικών ανταγωνισμών ο Αντίοχος Δ΄ ο Επιφανής και βλέποντας που οδηγούσε η δράση των Εβραίων επέβαλε βίαιο εξελληνισμό.

Τότε οι Εβραίοι που από χρόνια «ακόνιζαν τα σπαθιά τους» εκδήλωσαν ένα πλατύ κίνημα

βίαιης αντίδρασης με θρησκευτικό και πολιτικό περιεχόμενο με ηγέτες τους περιβόητους για το φανατισμό

τους Χασσιντεΐμ. Απ' αυτούς ξεπήδησε ο «επαναστάτης των βουνών» όπως ονόμαζαν τον πανούργο Ματθαθία Ασμαναίο, που χάρη σ' ένα πολιτικό του σύνθημα μετονομά-

στηκε σε Μακαβαίο (όπως κι όλη η οικογένεια του)

Οι Έλληνες αντέδρασαν αλλά ο γιος του Ματθαθία, ο Ιούδας ο Μακαβαίος αφού με δόλιες ενέργειες νίκησε το

στρατό του Αντίοχου, εξαπέλυσε ένα οργιαστικό διωγμό για κάθε τι το Ελληνικό. Γκρέμισε αγάλματα και ναούς, κατέστρεψε βωμούς, αλλά και

πολλούς άμεσους συνεργάτες του Σελευκίδη βασιλιά. Στα μάτια των άθλιων όχλων, κάθε

τι Ελληνικό ήταν ξένο, βάρβαρο, αντεθνικό, αντιθρησκευτικό, αλλοτριωτικό.

Η επανάσταση των Μακαβαίων κράτησε 33 χρόνια και σημείωσε πολλές επιτυχίες. Στο Ισραήλ καθιερώθηκε η Δυναστεία των Μακαβαίων Ασμαναίων, αλλά δε γλύτωσαν γιατί λίγο αργότερα καταλύθηκε

το κράτος από τους Ρωμαίους. *Κι ας μην ξεχνάμε ότι τα τέσσερα βιβλία των Μακαβαίων - αυτά που εξυμνούν τις σφαγές των Ελλήνων - περιλαμβάνονται στην Παλαιά Διαθήκη και αποτελούν αναπόσπαστο τμήμα της Αγίας Ελληνορθόδοξης Γραφής...*

συνεχίζεται



Ζητήστε το επόμενο

« ΜΕΤΩΠΟ »

στις 10 Οκτωβρίου

από τα περίπτερα

Να μη καθεί

Ερείπια του ναού του Απόλλωνα κοντά στην σημερινή αγορά της πόλης. Χρονολογούνται από τα τέλη του 7ου αι. π.Χ.



Τά παπούσα εκάμα
μία μεγκάλη καρρέρα
τσέ μεγκάλα πράματα
μᾶς ἄσιαφῆκα...

Αν τό τάφι Όμέρο
τζητάει τσέ θέλει
νά μή πεσαίνει
ἡ γκλώσσα ντική μα
ἡ γκλώσσα τοῦ μεγκάλου
πῶς ἔτσεινο.

Οἱ στίχοι αὐτοί εἶναι ἀπόσπασμα ἀπό τό ποίημα τοῦ Σαλβατόρε Σιβίλια (τ. προέδρου τοῦ συλλόγου τῆς Καλαβρίας ΙΩΝΙΚΗ) ἑνός ἀπό τοὺς πολλοὺς ποιητές τῶν ἑλληνοφώνων ζωνῶν τῆς Κάτω Ἰταλίας. Ἡ γῆ τῆς Μεσημβρινῆς Ἰταλίας, πού ἀπλώνεται ἀπό τὴν Νεάπολη μέχρις τῆς νότιες ἀκτές τῆς Σικελίας ὑπῆρξε ὁ χώρος ὅπου ἀνεπτύχθη ὁ ἀνεπανάληπτος πολιτισμὸς τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος.

Τά ὀνόματα καί ἡ ἱστορία τοῦ Βρεντεσίου (Μπρίντζι), Βάρης (Μπάρι), Τάραντος, Ὑδροῦντος (Ότραντο), Καλλιπόλεως, Συθάρεως, Μεταποντίου, Κρότωνος, Κοκρῶν, Καυλωνίας, Ρηγίου, Ταυρομενίου, Συρακουσῶν, Κατάνης, Κύμης, Θουρίων, Ἀκράγαντος, Ἐγέστης κ.λπ. κρατοῦν ζωντανή τὴν ἀνάμνηση τοῦ Μεγαλοελλαδικοῦ πολιτισμοῦ, πού μεταλαμπάδευσε στὴν Δύση, μέσω τῆς Ρώμης, τὸν πνευματικὸ πλοῦτο τῆς Μητροπολιτικῆς Ἑλλάδος.

Ζωντανά ἀπομεινάρια τοῦ λαμ-

προῦ ἐκείνου πολιτισμοῦ ἀποτελοῦν οἱ Ἑλληνόφωνοι πληθυσμοὶ στὴν Γκρέτσια Σαλεντίνια τῆς Ἀπουλίας καί στά χωριά τοῦ Ἀσπρομόντε τῆς Καλαβρίας. Ἡ Ἑλληνικὴ διάλεκτος ἐπιζει σήμερα σφραγίζοντας εἰκισιοκτῶ αἰῶνες ζωντανῆς Ἑλληνικῆς παρουσίας στὴν Νότιο Ἰταλία. Ἡ «Γκρεκάνικη γλώσσα» μέ ρίζες στὸν Όμηρο καί στὸν Δημοσθένη, ἡ καταδιωγμένη καί περιφρονημένη ἐκείνη γλώσσα πού ἔχει ἀφήσει ἀναυδούς καὶ καταγοητευμένους ὄλους ὄσους τὴν ἐρεῦνησαν ἢ τὴν ἄκουσαν, δίδει σήμερα τὸν πλέον δύσκολο ἀγῶνα γιὰ τὴν ἐπιβίωσή της.

Οἱ ἔξι χιλιάδες λέξεις τῆς διαλέκτου, μέ τό πλῆθος τῶν δωρικῶν ἀρ-

χαιών και γενικῶς προβυζαντινῶν λεξιλογικῶν στοιχείων ἀποτελοῦν τὰ πλέον αὐθεντικά ἱστορικά ντοκουμέντα τῆς ἀποδείξεως τῆς συνέχειας τῆς γλωσσικῆς παραδόσεως στὸν χώρο τῆς Κ. Ἰταλίας (Μεγάλης Ἑλλάδος).

Σκοπὸς μας ὅμως σήμερα δὲν εἶναι νὰ κάμωμε γλωσσολογικές παρατηρήσεις ἢ νὰ ἐκφράσουμε καὶ ἐγγράφως τὸν θαυμασμό μας γιὰ τὴν δυναμικὴ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας· ἀντὶ αὐτοῦ εἶναι προτιμώτερο νὰ δώσουμε τὴν πραγματικὴ εἰκόνα τῆς ἐπικρατοῦσης καταστάσεως καὶ νὰ σταθοῦμε στὴν συνέχεια ἀρωγοὶ μιᾶς σταυροφορίας γιὰ τὴν γλωσσικὴ ἀναγέννηση τῶν χώρων αὐτῶν.

Στὴν διατήρηση τῆς πολιτιστικῆς καὶ γλωσσικῆς ἰδιαιτερότητος τῶν Ἑλληνοφῶνων πληθυσμῶν μέσα στὸ πέρασμα τῶν αἰῶνων, συνετέλεσε ἰδιαίτερα τὸ γεγονός ὅτι μέχρι τὸν Β' παγκόσμιον πόλεμον τὰ χωριά τῶν Ἑλλήνων (καὶ ἰδιαίτερα αὐτὰ τῆς Καλαβρίας) παρέμειναν ἀπομονωμένα, κρατῶντας ἓνα κλειστὸ σύστημα οἰκονομίας, χωρὶς ἰδιαίτερη ἐπαφὴ μὲ τὰ γειτονικά ἀστικά κέντρα.

Ἡ εἰκόνα αὐτὴ μετεβλήθη ριζικῶς μετὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου καὶ τίς κοινωνικὲς καὶ οικονομικὲς ἐπιπτώσεις πού ἐπηρέασαν τὴν παραδοσιακὴ κοινότητα.

Οἱ περιοχὲς τῆς Ἀπουλίας γέμισαν Ἰταλικά σχολεῖα καὶ ἡ φοίτηση σ' αὐτὰ διαρκῶς ἠξιάνετο. ἡ θητεία στὸ στρατὸ ἔγινε ὑποχρεωτικὴ, οἱ ἐπαφές μὲ τὰ ἰταλόφωνα χωριά καὶ τὰ ἀστικά κέντρα συχνότερες. Ἡ ἀπομόνωση τῶν χωριῶν ἔσπασε...

Ἔτσι ὁ παραδοσιακὸς τρόπος ζωῆς ὑποχώρησε καὶ μαζί του ἡ κοινὴ ἰταλικὴ γλῶσσα ἄρχισε σιγά-σιγά νὰ ἐκτοπίζει τὸ ἑλληνικὸ γλωσσικὸ ἰδίωμα.

Στὸ γεγονός αὐτὸ εἶχαν συμβάλλει ἐπίσης ἡ βιαία ἀντικατάσταση τῆς Ὀρθοδόξου λατρείας στὰ Ἑλληνικά μὲ τὴν καθολικὴν στὰ Λατινικά κατὰ τὸ χρονικὸ διάστημα 1625 μ.Χ. μέχρι 1670 μ.Χ., σάν συνέπεια τῶν ἀντιμεταρρυθμιστικῶν μέτρων τοῦ Παπισμοῦ (ὁ τελευταῖος ὀρθόδοξος ἱερεὺς τῆς Καλημέρας ἐδολοφονήθη, ἐνῶ ὁ ἱερεὺς τοῦ Μαρτάνου κρεμάσθηκε ἀπὸ τοὺς καθολικοὺς ἀνήμερα τοῦ Πάσχα).

Ἡ καπιταλιστικὴ ἐπέλαση τοῦ πλούσιου Ἰταλικοῦ Βορρᾶ, ρουφᾶ τὴν νιότη (ἰδιαίτερος τῆς Καλαβρίας), ἡ ὁποία ἀφήνει τὰ ἐγκαταλελειμένα ἀπὸ τὸ κράτος χωριά τῆς γιὰ νὰ ἐργασθῆ στὶς βιομηχανικὲς ζῶνες τοῦ Βορρᾶ.

Σήμερα σὲ 9 οἰκισμοὺς στὴν Ἀπουλία, κοντὰ στὸ Λέτσε, καὶ ἰδιαίτερος ἀπὸ τοὺς πρὸ ἠληκνωμένους ὀ-

μιλεῖται τὸ «γκρίκο». Στὸ Μαρτάνο, τὴν Καλημέρα, τὸ Μαρτινιάνο, τὸ Σολέττο, τὸ Τζολίνο, τὸ Κοριλιάνο, τὸ Μελπινιάνο, τὴν Στερνατιά καὶ τὸ Καστράκι τῶν Ἑλλήνων (Καστρινιάνο ντέ Γκρέτσι), τὴν Γρεσία Salentina, ὅπου οἱ κάτοικοι δὲν εὐμεροῦν ἀλλὰ καὶ δὲν δυστυχοῦν, οἱ Ἑλληνοφῶνοι μὲ τοὺς συλλόγους «Ἡ φωνὴ μας», «Ἀργκαλεῖον» κ.λπ. καὶ τὴν ἐνεργὸν συμπάρασταση ὀρισμένων δημάρχων παλεύουν νὰ κρατήσουν τὴν μητρικὴ τους γλῶσσα, τὴν γλῶσσα πού «ἀγκαποῦνε γκιαντὶ τὴν ρουφήσανε ἀπ' τὸ γκάλα τῆς μάνα».

Καὶ τὰ προβλήματα εἶναι πολλά. Τὰ χωριά πλέον δὲν ἔχουν ἀμιγῆ Ἑλληνικὸ πληθυσμὸν, ἐνῶ ὁ πολιτισμὸς (ραδιόφωνο, τηλεόραση κ.λπ.) ἔχουν ἐξωβελίσει στὴν κυριολεξία τὴν διάλεκτο. Ἡ πολιτικὴ τοῦ ἐπισημοῦ ἰταλικοῦ κράτους ἐπιμένει νὰ μὴν ἀναγνωρίζει ὡς γλωσσικὴ μετονομήματα τοὺς Ἑλληνες τῆς Ἀπουλίας (οὔτε κἂν σήμερα (1988) μὲ τὴν συζήτηση περὶ γλωσσικῶν μειονοτήτων στὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο) ἐνῶ ἀναγνωρίζει τὴν ὑπαρξὴ Ἑλληνικῆς γλωσσικῆς μειονότητας στὴν Καλαβρία, ἡ ὁποία εἶναι καὶ πολὺ μικρότερη ἀριθμητικὰ ἀπ' αὐτὴν τῆς Ἀπουλίας, ἀλλὰ, καὶ σαφῶς πρὸ «ἀκίνδυνη» γιὰ τὸ ἰταλικὸ κράτος.

Στὴν Καλαβρία ἡ Ἑλληνοφῶνη ζώνη εἶναι σκαρφαλωμένη πάνω στὸ βουνὸ Ἀσπρομόντε, ἀνατολικὰ τοῦ Ρηγίου. Εἶναι περιοχὴ ἄγρια καὶ δυσπρόσιτη μὲ ...«δρόμους» (:) σὲ κακὴ κατάσταση. Ἡ πολιτικὴ τοῦ ἰταλικοῦ κράτους γιὰ νὰ ἀπογυμνώσῃ ἀπὸ πληθυσμὸν τὰ Ἑλληνοφῶνα χωριουδάκια τὰ ἐγκατέλειψε. Κασικοδρομοὶ ἐνώνουν, πλὴν ἐνός περιφερειακοῦ δρόμου τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτὰ. Ἡ πολιτικὴ ὅμως αὐτὴ, διετήρησε τὴν κοινωνικὴ ἀπομόνωση τῶν χωριῶν καὶ ταυτοχρόνως τὴν γλῶσσα.

Τὰ χρόνια ὅμως ἔγιναν διαρκῶς πρὸ δύσκολα γιὰ τοὺς Ἑλληνες τῆς Καλαβρίας. Ἡ ἀδύνατη οικονομία τῶν χωριῶν, ἡ μικρὴ κτηνοτροφία καὶ οἱ πτωχὲς καλλιέργειες στάθηκαν – ὡς ἦταν φυσικὸ ἀδύνατον νὰ κρατήσουν τὴν νέα γενιὰ στὰ χωριά. Τὸ 1976 ἐκκενώνεται τὸ χωριὸ Ροχοῦδι (ψυχὴ τῆς Ἑλληνοφωνίας) ὕστερα ἀπὸ τὸν φόβο καταλοισθήσεων καὶ πλημμυρῶν τοῦ χειμάρρου Ἀμυγδαλεῶνα.

Οἱ κάτοικοί του ἐγκαθίστανται στὸ νέο Ροχοῦδι, κοντὰ στὸν... πολιτισμὸ καὶ τὴν θάλασσα, τὸν Γυαλό τοῦ Βούα (Βόνα Ματίνια) καὶ τὸ Μέλιτο. Ἐκεῖ ἐγκαθίστανται καὶ οἱ κάτοικοι καὶ ἄλλων χωριῶν (Γαλλιτανουὸ καὶ Κοντοφουρίου) ἂν δὲν κατη-

φορίσουν γιὰ μόνιμη ἐγκατάσταση στὸ «Ρήγι». Ἔτσι σήμερα Ἑλληνοφῶνια διατηρεῖται ἰδιαίτερος στὸν Βούα (Μπόβα), τὸ χωριὸ Ρηχοῦδι, τὸ Γαλλιτανό (ὅπου ὀμιλοῦν καὶ τὰ παιδιά) καὶ τὸν Γυαλό τοῦ Βούα (Μπόβα Μαρίνα) ὅπου ὅμως ὁ πληθυσμὸς δὲν εἶναι πλέον ἀμιγῆς Ἑλληνικὸς.

Ἐλάχιστοι Ἑλληνοφῶνοι ὑπάρχουν στὸ Βουνί (Rocaforte dei Greci) τὴν Ἀμυγδαλέα καὶ τὸ Κοντοφουρί.

Νέοι ἄνθρωποι, πιστεύοντας ὅτι ἡ διατήρηση καὶ ἐπιβίωση τῆς μητρικῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας εἶναι βασικὸ ἀνθρώπινο δικαίωμα, ἔχουν δημιουργήσει συλλόγους («Γυαλὸς τοῦ Βούα», CUM.EL.CA.) καὶ ζητοῦν νὰ διδάσκειται ἡ διάλεκτός τῆς καὶ ἡ Ἑλληνικὴ στὰ χωριά τους, ὅπως προβλέπουν ἄλλωστε – οἱ ἀνεφάρμοστες διατάξεις – τοῦ συντάγματος τῆς Καλαβρίας καὶ σὲ λίγο οἱ ἀποφάσεις τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου...

Ἡ μοῖρα, πρὶν λίγους μῆνες, κτύπησε καὶ πάλι τὴν προσπάθεια γιὰ τὴν ἀναβίωση τῆς γλώσσας. Ὁ Π. Στομέο καὶ ὁ Ἀγγ. Κοτάρντο ἔφυγαν ἀπὸ τὴν ζωὴ ἀφήνοντας ἡμιτελὲς τὸ ἔργο τους...

Τὸ ἐπίσημο Ἑλληνικὸ κράτος – πλὴν κάποιων φιλοξενιῶν κάθε καλοκαίρι – δὲν δείχνει κανένα ἄλλο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν διατήρηση τῆς γλώσσας στὴν Μεγάλῃ Ἑλλάδα, βυθισμένο μέσα στὴν ἐθνικὴ καὶ κοινωνικὴ σαπίλα πού κυριαρχεῖ καὶ μαστιάζει κάθε φιλότιμη προσπάθεια καθ' ἠθικὸ καὶ πνευματικὸ ἐνδιαφέρον.

Στὴν συνειδηση ὅσον σκοπεύουν καὶ ἐπιθυμοῦν νὰ βοηθήσουν τὴν ἀναγέννηση τῆς γλώσσας στὴν Μεγάλῃ Ἑλλάδα, ἄς ζοῦν τὰ λόγια τοῦ ἐκλιπόντος καθηγητοῦ Κ. Ἀ. Κοτάρντο, μὲ τὰ ὁποῖα ἐκλείσει κάποια παλαιότερη διάλεξή του στὴν Ἀθήνα: «Ὅταν πρὶν χρόνια ἦλθα γιὰ πρώτη φορά στὴν Ἑλλάδα ἐφίλησα αὐτὴν τὸν ὁμορφὴ γῆ καὶ γλυκὰ δάκρυα ἀνέβηκαν στὰ μάτια μου καὶ εἶπα ἀπὸ μνήμης τὰ πρὸ ὥραϊα τραγοῦδια καὶ ἡ φωνὴ μου ὑψώθηκε σὲ Σένα «Παρθενῶνα» σάν μιὰ προσευχὴ. Τώρα πού σᾶς ἀφήνω, ἡ εὐχή μου καὶ ἡ ἀπασχόλησή μου θὰ εἶναι αὐτὴ πού εἶχα πάντα:

«Νὰ μὴν σθῆση ἡ γλῶσσα τῶν Ἑλληνοφῶνων τῆς Κάτω Ἰταλίας».



Η τέχνη είναι ιδεολογία

ΕΛΛΗΝΑ

**Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ
της Χώρας ΑΠΕΤΥΧΕ**

ΕΝΑΝΤΙΑ

**στο Σύστημα
της Διαφθοράς**



ΕΘΝΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ

ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗΝ ΕΟΚ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΩΝ



*αν σωσουμε τον τοπο μας
απ' την λεηλασια των
διεφθαρμενων πολιτικων*

ΤΟΤΕ...

**Η ΕΛΛΑΔΑ ΜΠΟΡΕΙ
ΚΑΙ ΜΟΝΗ ΤΗΣ
ΝΑ ΖΗΣΕΙ**



ΕΘΝΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ